

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บ้านกาลสาสน์

พล, นิกร, กิมหงวน

เสือใบ

ป. อินทรปาลิต

ตอนเย็นวันนั้น

รถจี๊ปของนายอะไรคนหนึ่งควบปูเลง ๆ มาจากสี่แยกปทุมวันในอัตราความเร็ว 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เจ้าของรถซึ่งขับรถเองเป็นคนหนุ่มที่มีสตางค์กำลังคะนอง ชอบขับรถสวีทสวีทสวิงเตอร์ เนื่องจากเกิดมายังไม่เคยตายนั่นเอง แล้วก็มีความสำคัญผิดเหมือนกับนักขับรถจี๊ปทั้งหลายที่เข้าใจว่ารถจี๊ปเป็นรถแข่ง ทั้ง ๆ ที่รถจี๊ปมีการทรงตัวเร็วที่สุด

พอรถผ่านมาจนถึงหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” อุบัติเหตุก็เกิดขึ้นแก่รถจี๊ปคันนี้

กระแทกชายชาวอินเดียคนหนึ่งซึ่งยืนแอบอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ริมถนน วิ่งปราดออกไปหา

รถจี๊ปทันที หนุ่มฮินดูพุ่งตัวลงนอนขวางถนนด้วยเจตนาที่จะปิดม่านชีวิตที่ปราศจากเนื้อสุกรของเขา นายบาบูนนี่คือนายภควานจันทร์แจกขามเก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” นั่นเอง เจ้าหนุ่มขับรถจี๊ปนี้ยนต์ตาเหลือก เปลี่ยนเท้าจากคันน้ำมันเหยียบเบรคเต็มเหนี่ยว เสียงยางครูดกับถนนราวกับเปรตร้อง จี๊ปเล็กเสียวการทรงตัวพุ่งเข้าหาต้นไม้ น้องชายท่านพี่ระกั้วจะเกิดการคอกหักก็บิดพวงมาลัยหลบคว่ำกั้ว คราวนี้รถจี๊ปคันงามของอาเสี่ยวหนุ่มก็แผ่นข้ามทางเท้าลอยละลิวลงไปในคลองกลายเป็นรถสะเท็นน้ำสะเท็นบก อาเสี่ยวร้องเหมือนนายโจอีเบราน์กระเด็นหัวออกจากรถ ประชาชนวิ่งต้อมามองดูเจ้าของรถ และเกิดพนันกันว่าจะออกหัวหรือออกก้อย

ตามเวลาที่กล่าวนี้ คณะพรรค 4 สหายนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงพร้อมหน้า เสียงรถยนต์ห้ามล้อผิดปกติดังเข้ามาถึงในบ้าน คุณหญิงวาดสะอึกเฮือก หันควับมาทางเจ้าแห้วทันที

“อ้ายแห้ว ออกไปคูชิต รถยนต์ชนคนหน้าบ้านเราไซ้ไหม ไปสืบมาให้ละเอียด ผู้หญิงหรือผู้ชาย เจ๊กหรือไทย ตายหรือเปล่า”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานถ่ายรูปมาด้วยไหมครับ”

คุณหญิงวาดวาดแว้ด

“ไม่ต้องโวย”

เจ้าแห้วลุกขึ้นวิ่งต้อออกไปจากห้องโถงโดยเร็ว เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ มองดูกรรยายอดรักของท่านด้วยความหมั่นไส้ แล้วก็หันมาพูดกับเสี่ยวหงวนซึ่งกำลังนั่งถอนขนจิกกะแร้อยู่ข้าง ๆ

“อาผู้หญิงของแกนี่ขี้ตื้นเหลือเกิน”

เสี่ยวหงวนยิ้มเล็กน้อย

“จู้ตั้นไม่เป็นไรครับ อย่าให้ตั้นจู้ก็แล้วกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ค้อน เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ซึ่งกำลังทำปากหมอบหมิบ
คำนึง เพราะจ้องมองคูสิริชะท่านนานเกินควร

“พูดกับอ้ายหวนกวนโทโส อ้าว – เฮ้ย ดิเรก เฮ้ – แกเป็นอะไรไปวะ”

ทุกคนหันควับมามองนายแพทย์หนุ่ม ดร. ดิเรกแห่งหน้ามองดูพุดาน ยิ้มน้อยยิ้ม
ใหญ่ ฟันควันบุหรีเป็นรูปนกกระจอกเทศ นัยน์ตาของเขาเป็นประกายแจ่มใส ประภาใจหายวาบ เอื้อม
มือเขย่าแขนสามี

“ดิเรก ดิเรกคะ โถตะกีนี่ก็ยังมีดี ๆ อยู่นี่คะ”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะก๊าก

“ไว้ล – เวล – เหวล เป็นสำเร็จ อิทธิส สำเร็จไว้ วู้ปี้ ไทยแลนด์จะต้องยิ่งใหญ่ใน
อนาคตอันใกล้นี้”

“โถ” พลครางเบา ๆ “ดิเรกไว้ล ไม่สบายก็ไปพักผ่อนเสียเถอะ”

คราวนี้นายแพทย์หนุ่มแสดงสีหน้าไม่พอใจทันที

“ไม่ใช่บ้าไว้ล แล้วกัน คนดี ๆ แท้ ๆ เห็นเป็นบ้าไปได้ รู้ไหมว่ากันดีใจอะไร ฟัง – จง
ฟังกัน กันคิดสูตรระเบิดไปใครเงินได้แล้ว กันจะสร้างระเบิดมหาประลัยนี้ให้กองทัพของเราไว้ต่อสู้กับ
ข้าศึก ฮะฮ้า”

นิกรถอนหายใจหนักหน่วง พยักหน้ากับกิมหวน

“ไปแน่ อย่าสงสัยเลย” พูดจบก็เอื้อมมือควักกล้วยหอมในพานผลไม้ปอกเปลือกใส่ปาก
เคี้ยวกร้วม ๆ

คุณหญิงวาคขมวดคิ้วย่น จ้องมองดูหน้าหลานชายของท่าน และมองดูหวีกล้วยหอมใน
พาน ซึ่งมีกล้วยอยู่อีกเพียง 2 ผลเท่านั้น

“เจ้ากร แกหวนเข้าไปก็ไปแล้ว”

“ไหนฮะ เพิ่ง 8 โยเท่านั้นเอง คุณอาจจะทานก็เอาซีฮะ เหลือไว้ให้ผมอีกใบก็แล้วกัน”

คุณหญิงวาคยกมือขึ้นตบอกเบา ๆ

“ต้าย ตายแล้ว ตายแน่ เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น เด็กนรกจกเปรด กล้วยตั้งหวี
สวาปามเข้าไปคนเดียว ประเดี้ยวเถอะ จุกตายท่าหอรอก”

นิกรอมยิ้ม

“ผมเคยทำสถิติได้ถึงหวีครั้งมาแล้วครับ”

คุณหญิงสั่นสิริชะด้วยความอดทนระอาใจ ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีกเจ้าแห้วก็วิ่ง
กระหืดกระหอบเข้ามา ท่าทางของเจ้าแห้วเต็มไปด้วยความตระหนกตกใจ

“เร็วครับ รับประทานเกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

นายพัชราภรณ์กล่าวถามคนใช้แก่นแก้วของเขาทันที

“อะไรวะอ้ายแห้ว อย่าทำเป็นแจ็กตั้นไฟไปหน่อยเลยนะ รลทับใครหรือ”

เจ้าแห้วปราดเข้ามาทรุดตัวนั่งพับเพียบ หายใจถี่เร็ว

“เดี๋ยวครับ รับประทานยังพูดไม่ออก เหนื่อยเหลือเกิน รับประทานวังรวดเร็วจาก
นอกถนนเข้ามาถึงตึก โอ๊ย – รับประทานใจจะขาดแล้ว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หยิบหมอนแพรขึ้นขยับจะขว้างหน้าเจ้าแห้ว

“เล่าซิไว้ย ถ้าลืงอยากรู้อเรื่อง รดชนคนหรือว่าคนชนรถ”

เจ้าแห้วยกมือขวาอุบอดตัวเอง ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“รับประทานไม่ทันชนหรือกขรับ อ้ายบานูรับประทานเกิดยังงี่ขึ้นมาไม่ทราบ วังไป
นอนขวางถนนเพื่อจะให้รถจี้ทับ รับประทานบังเอิญคนขับหลบทัน รับประทานรถจี้ก็พุ่งลงไป
รับประทานน้ำคลอง เจ้าบานูรอดตายได้อย่างหวุดหวิด รับประทานแจ็กเสงกับลูกจ้างช่วยกันพาเจ้าบานู
เข้ามาในบ้านแล้วครับ”

“อู๋ตาย” เสียงผู้หญิงหลายคนร้องขึ้นพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานยังไม่ตายหรือครับแต่หวุดหวิดไปที่เดียว”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจของแม่งามทั้ง 4 ดังขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ ต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน

ต่าง ๆ นานา นันทาให้ความเห็นว่า

“พี่คิดว่าเจ้าบานูคงจะเสียใจที่พวกคนใช้ในบ้านขอยืมเงินมันแล้วไม่ใช่” หล่อนพูดกับ
ประไพน้องสะใภ้ของหล่อน

ประไพพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีคะพี่นั้น คนระย้าอะไรก็ไม่รู้ ขอยืมเงินเขาแล้วไม่ใช่”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง ลอบค้อนประไพแต่ไม่กล้าปริปากพูดอะไรเลย
นวลล่อพูดขึ้นบ้าง

“คนที่คิดฆ่าตัวตาย เป็นคนโง่เวลาเขาปัญญาอย่างที่ว่าช่วยอะไรไม่ได้ คุณอาคะ” หล่อน
พูดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ “คุณอาลองเรียกตัวเจ้าบานูมาไต่ถาม และปลอบใจมันหน่อยเถอะคะ ม่ายมันจะ
คิดฆ่าตัวตายอีก”

นายแพทย์ดิเรกกล่าวว่า

“ชาวอินเดียตามปกติเป็นคนมีอารมณดี ชอบร้องเพลง และพูดคุยกันสนุกสนาน เจ้า
บานูคงจะมีเรื่องเป็นยุ่งยากใจมาก ๆ งาม – มหาราชองค์หนึ่งชื่อสุริยกุมารราชบัณฑิต.....”

นิกรขว้างเปลือกกล้วยหอมถูกหน้าต้อกเตอร์หนุ่มดังแปะ

“ถ้าปากนักก็อย่าเล่าเลยวะ เรื่องมหาราชของแคะกันฟังจนเมื่อยสะคือแล้ว เล่าซะ
ทุกวัน ไม่ว่าใครเขาจะคุยเรื่องอะไรเป็นต้องมื่อเรื่องท่านมหาราชเข้ามาแทรก”

“อ้อไว้ มหาราชที่อินเดียมีหลายร้อยคน ยูโน้”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ พยักหน้ากับเจ้าแห้ว

“ไปพาตัวอ้ายบานูมานี้ ข้าจะได้ถามปลอบใจมันเอง หมอนี่เคยเป็นคนสนุกสนานร่า
เริงแหกปากร้องเพลงตลกตลอดวันตลอดคืน ไม่น่าจะคิดสั้นอย่างนี้เลย คงจะมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น” พูด
จบท่านก็หันมาทำตาเขียวกับเสี่ยหงวน “หัวเราะอะไรวะอ้ายเปรต”

เสียงหวนหน้าจ้อย

“อ้ายพลมันบู้ยใ้ให้ผมมองดูแมลงวันบนหัวคุณอาครับ แะะ แะะ พอเกาะพับลิ้นไปเลย โน่นครับ บินไปเกาะปากอ้ายกรแล้ว”

นิกรชักลิ่ว อ้าปากงับแมลงวันทันที เจ้าแมลงวันผู้นำสงสารตกเป็นเหยื่อนายจอมทะเล้นแล้ว นิกรเคี้ยวกร้วม ๆ ยกแก้วน้ำเย็นขึ้นดื่ม คล้ายกับเขากินยาแอสไพรีน ทุกคนมองดูนัยการณ่วงศ์อย่างเอนี่จนนาใจ

เจ้าแห้วลุกขึ้นเดินไปทางหน้าต่าง สักครู่หนึ่งเขาก็พานายภควานจันทร์เข้ามาในห้องโถง บานูร้องให้สะอึกสะอื้น ฟ้านุ่งสีขาวเปื้อนฝุ่นจะมุกจะมอม แม่งามทั้ง 4 เห็นแขกยามร้องให้ก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน

บานูทรุดตัวนั่งยอง ๆ ยกมือขวาแตะหน้าผาก พุดเสียงสะอื้น

“ชาลามคะร่าบ ฮือ ฮือ ทำอะไรไม่ตาย เจ็บใจนะ”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“เรื่องราวมันเป็นยังไงกันเจ้าบัง แกมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรว่ามาซิ ทำไมถึงคิดสั้นอย่างนี้”

“โอ – ไม่สั้นคะร่าบ คิดยาวเพื่อเลยคะร่าบ อินี่ผมอยู่ไปประโยชน์ม่ายมีนะ ตายดีกว่านะ คุณหญิงคะร่าบ”

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึ ๆ

“ก็นั่นนะซี อยากรู้ว่าเพราะอะไรแกถึงคิดฆ่าตัวตาย”

“โอ – ทำอะไรที่คุณไม่ถามผมว่า เพราะอะไรไปฆ่าตัวตาย”

ดิเรกหัวเราะงอหาย

“อ้ายบัง แกบ้าหรือวะ”

“ไม่บ้าคะร่าบ แต่อยากตายน่า”

“เลยไม่รู้เรื่องกัน” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พุดเสียงคุ ๆ “เล่าเรื่องของเอ็งให้ข้าฟังหน่อยซี อ้ายบัง”

บานูถอนสะอื้น

“อินี่ผมเล่าแล้วเจ้าคุณไม่ต้องตกใจหนา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“เออ เล่ามาเถอะ เรื่องของแกมันเป็นยังไงกัน ทำไมแกถึงคิดฆ่าตัวตาย”

“เพราะอยากตายนะ เจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กลืนน้ำลายเอือก หันมาทางเสียงหวน

“เฮ้ย – อ้ายหวน แกพยายามพุดให้อ้ายบานูมันเล่าเรื่องของมันให้พวกเราฟังหน่อยเถอะวะ อาอยากรู้เหลือเกิน”

อาสี่ขอมยิ้ม พยักหน้ากับแขกยามเก่าแก่ของบ้าน “พัชราภรณ์”

“อย่าซักความยาวสาวความยืด ข้าอยากจะรู้ถึงความเป็นมาแห่งความคิดของเอ็งที่คิดฆ่า
ตัวตาย ถ้าพูดอ้อมค้อม ข้าจะเอาน้ำมันหมูรดหัวเอ็งต่างน้ำมันต์หลวงพ่อบาตร ข้าใจ”

นายกคาน โบกมือพร้อมกับสันติริษะ

“หมูไม่ดีนะนาย คนแจกไม่ชอบ กินหมูทำไมไร่นะ สกปรกมูกมูก”

ประไพหมั่นได้เต็มทนเอื้อมือกระตุกหางหนูเจ้ากคานแล้วกระซอกจนหน้าหงาย
พลงกระเดาะปาก

“เล่าเรื่องของแกเสียทีซิไว๊ ถ้าเหตุผลของแกเพียงพอฉันก็จะได้ฆ่าตัวตายเล่นบ้าง”

นิกรลืมตาโพลง

“จะฆ่าก็ขอให้อ้ายหนูในห้องมันออกมาเห็นโลกเสียก่อน”

“ไว๊” ประไพร้องลั่น “ใครบอกว่าห้อง แหม – คนผี”

“อ้าว” นายจอมทะเล้นคราง “จะไปรู้เระะ เห็นใช้ไอ้แห้วไปซื้อส้มมะขามเปียกตั้ง

2 – 3 กิโล นี่กว่าห้องเสียอีก ดีใจแทบตาย”

“อย่าเลยยะ มีเพียงคนเดียวก็แะอยู่แล้ว”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าบานูร้องไห้กระซิก ๆ เริ่มเล่าเรื่องของเขาให้คณะพรรค
4 สหายฟัง ทุกคนนั่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง เว้นแต่นายแพทย์ดิเรกคนเดียวที่กำลังใช้ความคิดอย่างหนัก
หน่วงในอันที่จะสร้างลูกระเบิดไฮโดรเจน

“เจ้าคุณคะรึบ ผมมีพี่ชายคนหนึ่งนะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พยักหน้า

“เออ แล้วยังไง พี่ชายแท้ ๆ หรือ”

เจ้าบังขมวดคิ้วขึ้น

“แท้หรือเทียมผมไม่รู้คะรึบ แต่พ่อเดียวแม่เดียวกัน”

คุณหญิงวาดว่าเสียอหายน

“พ่อเดียวกันนั่นแหละเขาเรียกว่าพี่แท้ ๆ เหมือนอย่างข้ากับเจ้าคุณวิจิตร ๆ พ่อของ
เจ้ากร”

นิกรยิ้มกริ่มนั่งไขว่ห้างกระดิกเท้าแล้วพูดเบา ๆ

“โก้ซิบหายเลยมีพ่อเป็นเจ้าคุณ ฮี ฮี พ่อตากี้เจ้าคุณ อาเขยก็เจ้าคุณ มีหน้าซ้ำป้ายังเป็น
คุณจอมอีก ว้า – เราเป็นผู้ดีขนาดหนักทีเดียว”

“ถูก” อาเสี่ยวร้องขึ้นดัง ๆ “อวดตัวว่าเป็นผู้ดี แต่ตะกละอย่างบรม”

นิกรยักคิ้วแผลล็บ

“นั่นแหละ เขาว่าตะกละอิมท้อง จองห้องท้องแห้ง”

นันทาร้องวิ๊ด ยกมือตีมือนิกรดังเพียะ

“อ้ายเด็กบ้า” หล่อนร้องเอ็ดตะโร “แกล้วงเอาฉันทำไม”

นายการุณวงศ์ยิ้มแห้ง ๆ

“พีนันเอาใบละร็อยเหน็บไว้ตั้งปีก ได้กลิ่นเข้ามันก็อดไม่ได้”

“ใครบอกแก่เล่า แหม เด็กเปรตนี้ นิ่งใกล้ ๆ ละก็จะต้องล้วงโน้นล้วงนี้ วานนี้ก็ทีหนึ่งแล้ว อ้ายเรากำลังยืนหิวผม ย่องเข้ามาข้างหลังล้วงมือลงไปใต้อีกทรง วิ่งราวเงินไป 300 บาท หน้าด้านสิ้นดีเชียว”

เจ้าบาบูนชักฉิว ส่งเสียงเอ็ดตะโร

“เห – ไม่ฟังรี ทำอะไรคุยกันเรื่องอื่นนะ ไม่ฟังก็ไม่เล่านะ”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับทุก ๆ คน

“ปู่โธ – ลันกำลังอยากจะรู้เรื่อง คนโน้นพูดอ้ายนั่น คนนี้พูดอ้ายนี้ จ้อกแจ้กจ้อแจเหมือนนกกระจอกเข้รัง นิ่งนิ่ง ๆ ไม่ได้ระอะ ทีนี้ใครพูดแม่คำแหลกไปเลย ชักฉิวแล้วนะจะบอกให้”
คราวนี้ภายในห้องโถงของบ้าน “พัชราภรณ์” ก็เงยบกริบ นายภควานจันทร์เล่าเรื่องของเขาต่อไป

“พี่ชายของผมชื่อนรสิงห์ภูพานนะ”

นวลละออข้มแห้ง ๆ

“อาละ เรียกเขาสั้น ๆ ว่านายนรสิงห์ก็แล้วกัน”

นายบาบูนถอนหายใจเอือกใหญ่ในลักษณะท่าทางที่กลัดกลุ้มใจยิ่ง

“นรสิงห์นี่ชอบเป็นโจรนะ แต่โก้นเคยอยู่มวงไทยคะร่าบ มาจากอินเดียพร้อม ๆ กับผมคะร่าบ ผมหากินเป็นแขกยาม พี่ชายหากินเป็นโจร ชอบปล้น ชอบขโมย ชอบเอามือใส่กระเป๋าคคนโน้นคนนี่นะ อีนี่เป็นแขกเหลวไหลที่สุด โปลิศจับได้ใส่คุกคะร่าบ หนึ่งหนไม่เช็ด สองหนก็ไม่เช็ด ตามตีหนคิดตระวางซะเรื่อย อีนี่ผมต้องตัดญาติเขา”

“อ้อ” เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ อุทาน “แปลว่าแก่เหลื่อระอาต้องตัดญาติกับเขา”

“ถูก ถูกคะร่าบ ตัดขาดตั้งแต่หัวตลอดตีนนะ เลิกเป็นพี่เป็นน้องกันนะ ตาเห็นแล้วก็ไม่ต้องมองกันนะ ต่างคนต่างหากิน นรสิงห์รวบรวมพวกแขกฮินดูตั้งตัวเป็นนายโจรนะ”

“หา” คุณหญิงวาดอุทาน “ชื่ออะไรนะ เสือใบระอะ”

“โอ – สัวไปคะร่าบ ไม่ใช่สัวใบนะ สัวใบใช้ตัดคำโปลิศยิงตายนานแล้ว อีนี่พี่ผมเสื่อไปยังไม่ตายคะร่าบ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ รู้สึกตื่นเต้นสนใจมาก

“แล้วยังไงอีก เล่าต่อไปซิ อ้ายบง”

“สัวไปนรสิงห์ตัดตระวาง 5 – 6 ครั้งคะร่าบ อีนี่โปลิศโกรธมาก เนรเทศสัวไปกลับไปอินเดียนะ” แล้วเจ้าบาบูนก็เอื้อมือเข่าขานกร “เห – ทำอะไรนั่นกลับนะ เล่าเรื่องตื่นเต้นโลดโผนไม่น่าหลับเลยคะร่าบ”

นายภควานวงศ์ลืมตาขึ้นมองดูโลก

“เรื่องขอแก่หวาดเสียวเกินไปไว้มั้ง ฟังแล้ววังงอนอน เล่าไปหอะ จันหลับตาฟังก็ได้”

น้องชายนรสิงห์ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วสวดต่อไป

“นรสิงห์ไปอยู่อินเดียได้ 8 ปี ไม่ยอมเป็นพลเมืองคิระร่าบ เขาเป็นพลเมืองเสียดามเดิม ปลัน, คาโมย, ชูกรโรชก บางทีก็ขู่แล้วแห่กระโชนะ ชอบจี้ ชอบฆ่าคน ที่อินเดียเอ๋ยชื่อนรสิงห์ใคร ๆ ก็กลัวคิระร่าบ พุดถึงอินเดีย.....” แล้วบานูก็ร้องไห้โฮ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“อ้าว – เฮ้ย” กิมหงวนร้องลั่น “ร้องให้ทำไมวะ เจ้านรสิงห์ที่แกถูกตำราวจินเดียยิงตาย หรือ”

บานูสะอื้น จมูกไหลยี่ดออกมาเป็นวงข้าง คุณหญิงวาดพยักหน้าบอกแขกยาม
ของท่าน

“ฮึดเข้าไปอ้ายบัง อ้าว ๆ เกือบถึงปากแล้ว”

บานูร้องฮึดวงข้างหายเข้าไปในรูจุกตามเดิม

“พุดถึงอินเดียผมต้องร้องไห้คิระร่าบ โอ – มหาตมะคานธีตายแล้วคิระร่าบ ฮือ ๆ คนเก่ง
อย่างนั้นไม่น่าถูกยิงตายนะ”

คราวนี้พลหัวเราะก๊าก

“อ้ายบัง มหาตมะคานธีท่านตายไปนานแล้ว จะมานั่งร้องไห้หาหอกอะไรกันวะ เล่า
เรื่องพี่ชายของแกต่อไปเถอะ”

บานูยกหลังมือเช็ดน้ำตา แล้วทำตาเขียวกับประไพ

“อย่าเล่นกระตุกหางหนูน่า แยกถือคิระร่าบ”

ประไพหัวเราะคิก

“แกเอาไว้ทำไมวะบัง ตัดมันทิ้งเสียไม่ได้หรือ”

บานูเม้มปากแน่น เอื้อมมือลูบค้ำหางหนูของเขาอย่างภาคภูมิใจ

“คนแขกไม่เหมือนคนไทยคิระร่าบ แยกต้องรักษาประเพณีโบราณนะ อีนี่คนไทย
สมัยใหม่ลืมโบราณมีค้ำ ทำอะไรเป็นฝรั่งมิด”

ดร.ดิเรกอดรนทนไม่ได้ก็พุดขึ้น

“อินเดียเป็นโง่ คนไทยเป็นฉลาดที่เอาอย่างฝรั่ง เข้าใจ ฝรั่งเป็นเทวดา เราต้องเจริญ
รอยตามอย่างเขา เดียวนี้คนไทยศิวิไลซ์เท่าฝรั่งแล้ว เราเดินร่ำได้ดีเท่าฝรั่ง เราทำอะไรเหมือนฝรั่งหมด
ไทยกำลังจะเป็นมหาอำนาจ”

เสียดหงวนพยักหน้ากับเจ้าบัง

“เล่าต่อไปเถอะวะ บานู พี่แกถูกนรเทศไปอยู่อินเดียก็เป็นโจรปล้นสะดมเขากิน
เรื่อย ๆ ยังงั้นหรือ”

“ครับ ถูกแล้ว แต่เมื่อวานนี้เองตัวไบนรสิงห์พี่ชายผมคิระร่าบ จดหมายมาถึงผมหนึ่ง
ฉบับ” พุดจบก็ล้วงกระเป๋าเสื้อแยก หยิบกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่งออกมา “นี่คิระร่าบ จดหมายของตัวไบน
เขาบอกผมว่า อีนี่เขาเส็ดตลอดเข้ามามวงไทยแล้ว เวลานี้หลบซ่อนตัวอยู่ในกรุงเทพฯ ฯ.....”

นิกรเอื้อมมือกระซอกจดหมายมาจากมือภควานจันทร์ทันที เขาคลี่ยออกดูตัวอักษรภาษา
แขกซึ่งคล้าย ๆ กับตัวลูกน้ำในโอ่ง แล้วนิกรก็อ่านเร็วปรือ

“กาโห ภควานจันทร์ ฮัดฉาทะหรวะกินหนา ฮัดจิปากะรานะวะกินน่า โอตะระ

นรสิงห์รามเกียรติ์ขุนช้างขุนแผนพระอภัยมณีดาสดาสาแหมมือของปู”

“เฮ้ย” 2 เจ้าคุณ และ 1 คุณหญิงร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับหลานชายสุดสวาทขาดใจของท่าน

“แจะบ้าหรือวะกร ถ้าปากนักก็ไม่ต้องอ่านหรือก ให้เจ้าบานูมันเล่าให้ฟังก็ได้”

นิกรหัวเราะ

“นั่นนะซีกรับ ผมก็ว่าอย่างงั้น” พุดพลางส่งจดหมายคืนให้ภักวานจันทร์

บานูยิ้มเห็นฟันขาว คลี่จดหมายออก อ่านข้อความพิมพ์มา แล้วก็พุดกับคณะพรรค

4 สหายด้วยความเกรงเกรงกลัว

“อีนี่นรสิงห์ซ่อนตัวอยู่แถวพาทูร์คะร๊าบ อยู่กับเพื่อนคนหนึ่ง นรสิงห์บอกผมว่า ถ้าปากม๊กม๊กนะ กระเป๋ามีแยะ สดางค์ไม่มีหน่า สดางค์มีโรตีมา ไม่มีสดางค์โรตีไม่มา หิวข้าว อดอยากปากแดงคะร๊าบ”

“ไอ้” คุณหญิงขัดขึ้น “เขามีแต่อดอยากปากแห้ง”

“โอ – ปากแดงคะร๊าบคุณหญิง ไม่ใช่ปากแห้งนะ นรสิงห์กินหมากแขกคะร๊าบ กินแล้วปากแดง”

คุณหญิงค้อนควับ

“แล้วยังไง เล่าต่อไปซีอ้ายเปรต”

เจ้าแห้วหัวเราะคิก

“ดี สมน้ำหน้า ล้านวนนั๊ก”

เจ้าบานูหันมาทำตาเขียว

“ทูลิ่งนะ ซาดิหมานะ หกร้อยบาท 3 ปีแล้วต้นไม่ส่งดอกไมให้หั้นะ หมาเหมือน มิงม๊กม๊กนะ”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครื้น พล พัชรารณณ์มองดูคนใช้จอมแก่นของเขา

“แกมันเลวมาก อ้ายแห้ว กู้เงินเจ้าบานูมันแล้วทำไมไม่ใช้”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานใช้ยังงิไหวกรับ รับประทานมันเล่นดอกเบี่ยผมร้อยละ 90 รับประทาน ผมก็เลยโกงมันเสีย รับประทานอ้ายบานูมันหน้าเลือดครับ”

นายภักวานจันทร์เอ็ดตะโรลั่น ส่งเสียงดังเหมือนกับแขกทั้งหลาย และพุดโดยเร็ว

“ทำมะไรหน้าลวด หน้าลวดยังงาย ซาดิหมาร้อยบาทไป 190 บาทมา หน้าลวดที่ไหน อีนี่ยูติธรรมแล้ว”

“ปู้ไรไวย” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร “ประเดี่ยแม่ถุยน้าหมากรดหน้าเลข ต่อหน้าข้า แห้ว ๆ ยังทะเลาะกันอีก อ้ายบัง เล่าเรื่องของแกต่อไป ฉันทอยากจะรู้เรื่องเจ้านรสิงห์”

บานูยิ้ม แล้วสวดต่อไป

“อีนี่นรสิงห์ออดอยากนะ นรสิงห์บอกว่าจะมาอยู่กับผมที่นี้คะร๊าบ ถ้าผมไม่ให้อยู่ เขาก็ไม่ยอมให้ผมอยู่ในโลก อ้อ – นรสิงห์เกรมม๊กม๊กคะร๊าบ บอกว่าพรงนี้จะขนของมาอยู่กับผมที่นี้คะร๊าบ

อีนี่ผมกลุ่มจายหนา ถ้าเขามาอยู่ที่นี่ อีนี่ต้องคาโมยของเช่าคุณคุณหญิงนะ นรสิงห์เป็นโจรคะรึบ โจรก็
ต้องเป็นโจร ผมกลัวเสียชื่อ ผมชื่อสัตย์นำ ผมยอมตายดีกว่าเสียชื่อคะรึบ ผมตายแล้วมันจะได้ไม่มาที่นี่
เป็นยังงี้คะรึบ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ มองดูแขกยามเก่าแก่ของท่านอย่างชื่นชม

“อ้อ – เพราะเหตุนี้เอง แกล้งคิดสังหารตัวเองโดยวิ่งเข้าไปให้รดยนต์ทับ”

“คะรึบ แยกยอมตายคะรึบ คนแยกต้องชื่อสัตย์คะรึบ เสียชีพไม่ชอบอัฐ เสียสัตย์
ดีกว่าเสียสตางค์คะรึบ คนแยกถืออย่างนี้”

คุณหญิงวาดพยักหน้าช้า ๆ

“แกล้มากอ้ายบัง แกล้งชื่อสัตย์น่ารักมาก โถ – กลัวว่าพี่ชายจะมาก่อกรรมทำเข็ญให้ฉัน
เลยคิดฆ่าตัวตาย แยกยามทุกคนชื่อสัตย์ดีนัก”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“เป็นความจริงครับ คุณอาหญิง ชาวอินเดียชื่อสัตย์กตัญญูที่สุด ผมมีเรื่องจะเล่าให้ฟัง
ง่า...มหาราชองค์หนึ่งมีมหาดเล็กอยู่คนหนึ่ง ชื่ออับดุลอาหะเหม็ด เป็นมหาดเล็กที่ชื่อสัตย์ที่สุด”

เจ้าบุญยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อาหะเหม็ดรูปร่างสูง ๆ นะ มีหนวด มีเครา กินโรติจู ผมรู้จักคะรึบ”

นายแพทย์หนุ่มพ่นต่อไป

“วันหนึ่ง มหาราชองค์นั้นเสด็จออกล่าสัตว์กับบริวาร”

กิมหงวนถามเปรย ๆ

“ล่าสัตว์เสร็จจ่านไซ้ไหม”

“อ้อไร ล่าสิงห์โต, แรด, วัวกระทิง, มหาราชากับมหาดเล็ก 50 คนได้บุกเข้าไปใน
ป่าลึก ปีนข้ามภูเขาหิมาลัยทางธิเบต”

“มันจะมากไปกระมัง” พลขัดขึ้น

ดิเรกหัวเราะ

“เออะน่า พยายามเชื่อกันก็แล้วกัน มหาราชากับมหาดเล็กเกิดหลงทางกระจัดกระจาย
ไปคนละทิศ พระองค์กับอับดุลไปกัน 2 คนเท่านั้น ตามหาผู้ที่ติดตามจนคำก็ไม่พบ”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“อิ อิ ชักสนุก แล้วยังไง พ่อดิเรก แหมยังกะนิทานยูวชนเชียวนะ”

ดิเรกว่า “มหาราชากับอับดุลมหาดเล็กต้องนอนค้างอยู่ในป่าสูง และหลงป่าอยู่หลาย
วัน พระองค์ไม่ได้เสวยพระกระยาหารเลย มีหมูแผ่นติดตัวไปเล็กน้อยก็เสวยหมด ในที่สุดอับดุลก็ได้รับ
การขอร้องจากพระองค์ให้ไปหาอาหารมาให้ แต่บังเอิญเป็นฤดูแล้ง ผลไม้ในป่าหาไม่ได้เลย จะล่าสัตว์
ป่าก็ไม่มีความ อับดุลทำยังไงรู้ไหมอ้ายเสีย”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“จะไปรู้ได้ยังไงวะ กันไม่ได้ไปด้วยนี้หว่า”

ดร.ดิเรกหงอนหน้ามองดูเพดานแล้วหัวเราะสั้น

“อับดุลได้แสดงความซื่อสัตย์กตัญญูตัดแขนขาของเขาอย่างกับไฟให้สุกแล้วถวายมหา
ราชาเป็นอาหารเช้า พระองค์ก็ได้เสวยจนอิ่มหน้าสำราญ แต่ในวันรุ่งขึ้นมหาราชาทรงพระหิวอีก อับดุล
แนะนำให้เสวยหญ้า และใบไม้อย่างเขา พระองค์ก็ปฏิเสธ ในที่สุดอับดุลก็ตัดสินใจตัดแขนซ้ายอีกข้าง
หนึ่งอย่างถวายพระองค์ไป”

“โธ” คุณหญิงอุทาน “น่าสงสารอับดุลมาก ตกลงเลยกลายเป็นคนแขนด้วน ต่อไปซี
พ่อดิเรก แหม – ฟังแล้วเศร้าสะคือไปหลายวัน เรื่องนี้เป็นคดีดีมาก”

ดิเรกเล่าต่อไป

“พออย่างเช้าวันที่ 4 มหาราชาทรงหิวอีก และรับสั่งกับอับดุลตามตรงว่า เนื้อของอับดุล
โอชะยิ่งกว่าเนื้อกวาง อับดุลก็แนเหมือนกัน เขายอมตัดขาซ้ายของเขาออก แล้วอย่างถวายมหาราชาเพื่อ
ความกตัญญูคเวทียของเขา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“โกหกละ ดิเรก แขนมันด้วน 2 ข้างมันจะตัดขาของมันได้อย่างไรวะ”

“โธ – คุณพ่อเป็นโง่ ทำไมจะตัดไม่ได้ครับ อับดุลใช้เท้าขวาคีบคาบยกขึ้นพันขาซ้าย
ของเขา ฟันอยู่หลายสิบทีกว่าจะขาด”

ขณะพรรค 4 สหายถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน นवलออกกล่าวขึ้นกับเพื่อนหญิง
ทั้งสาม

“เป็นอันว่านายอับดุลแขนด้วนทั้งสองข้าง และขาที่ด้วนไปอีกข้างหนึ่ง”

ดิเรกว่า “ด้วนหมดครับ ในวันรุ่งขึ้นพระองค์ทรงพระหิวอีก อับดุลก็ใจเด็ด ยื่นขาของ
เขาให้มหาราชาฟัน แล้วก็ทูลให้พระองค์ย่างกินเอง เพราะเขาไม่มีมือที่จะช่วยอย่างขาของเขาให้พระองค์
กินได้”

กิมหงวนจู้ปาก

“แล้วยังไงอีก ทีนี้ถ้าจะถึงตัดคอแน่”

“โน – ไม่ทันตัด พวกมหาดเล็กได้ติดตามมาพบเสียก่อน ก็เลยพาพระองค์กับมหาดเล็ก
ผู้ซื่อสัตย์กลับบ้านกลับเมืองโดยสวัสดิภาพ พระองค์ทรงแต่งตั้งให้อับดุลเป็นแกรนวิเชีย แล้วประทาน
ทองคำเท่าลูกฟักถึง 25 ลูกให้อับดุล ประทานนางข้าหลวงให้อีก 10 คน”

“ปู้ไธ” นิกรตรง “แข่งขาด้วนแล้วจะเอามาหาหอกอะไรกัน”

“อ้าว ก็เอามาเป็นเกียรติยศยังงี้เล่า ต่อจากนั้นมหาราชาได้ทรงรับสั่งให้ชาวเมืองปั้น
รูปอับดุลไว้ทุกครัวเรือน แล้วส่งรูปปั้นที่ทำด้วยกระดาษส่งมาขายตามงานวัดในกรุงเทพฯ ๆ แกลงจะเคย
เห็นแล้ว ตุ๊กตาที่ไม่มีแขนไม่มีขานั่นแหละ”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“อ้อ ตุ๊กตาล้มลุกไข่มุข พ่อดิเรก”

“อไร ฎุกแล้วครับ ตุ๊กตาล้มลุกนี้แหละครับคือตัวอับดุลอาหะเม็คขุนนางผู้ซื่อสัตย์
ความเป็นมาของตุ๊กตาล้มลุกก็คืออำมาตย์มหาราชาองค์นี้ ชาวอินเดียนับถือท่านอับดุลมาก เมื่อใคร ๆ สั่ง
สอนลูกหลานของเขาจะต้องยกท่านอับดุลขึ้นเป็นตัวอย่าง”

นั่นทาพูดขึ้นเบา ๆ

“คงได้ผลในการอบรมลูกหลานดินะคะ”

“แน่นอนครับ คุณนั่น ชาวอินเดียได้ชื่อว่าเป็นคนที่ซื่อสัตย์ที่สุดในโลก นี่ถ้าหากว่าเจ้า
กรเป็นท่านแกรนวิเชียรอัปคูล มหาราชของคันั้นก็จะถูกอัยกรเชือดแขนเชือดขาอย่างกิน”

นิกรอมยิ้ม และทำตาหวาน

“มันแน่เสียยิ่งกว่าแน่ ก่อนที่เราจะช่วยทุกซ์คนอื่น เราก็จะต้องช่วยตัวของเราเองก่อน
อย่างน้อยก็กินขาของกินเอง เพราะว่าเราจะตัดขาของพระองค์ท่านก็เป็นการทรยศต่อเจ้านายอย่างนำ
เกลียด จริงไหมล่ะ” พูดจบนายจอมทะเล้นก็เอื้อมมือปลิดกล้วยหอมผลสุกท้ายปอกเปลือกใส่ปากเคี้ยว
อย่างสบายใจ

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พยักหน้ากับบานู

“เป็นอันว่า เจ้านรสิงห์พี่ชายของแกเขาจะมาอาศัยอยู่กับแกที่นี่”

“คะรึบ อีนี่ผมกลุ่มจายนำ ผมอยากตาย ถ้าผมไม่ให้เขาอยู่ นรสิงห์ต้องฆ่าผมแน่ ๆ
คุณม่่ากคะรึบ”

คุณหญิงวาดกล่าวกับแขกยามของท่านด้วยความปราณี

“อัยบัง เจ้าไม่ต้องเป็นทุกซ์ร้อนไปหรือกให้เขามาอยู่กับเจ้าเถอะ ข้าจะให้เขาเป็นคน
ยามของข้าอีกคนหนึ่ง บ้านเรานั้นมีบริเวณกว้างขวางใหญ่โตจนเกินไป หมู่นี้ขโมยจะโจรมันก็ชุมหนัก
ขึ้น จะพึ่งตำรวจที่ป้อมหัวถนนหรือ เวลาอะอะเข้าจริง ๆ เขาก็พึ่งป้อมมาช่วยเราไม่ได้ เพราะในป้อม
ตำรวจมีพัลลภเมฆ เอกสารต่าง ๆ เอย ตลอดจนกระทั่งปืน และลูกปืนอีกเยอะเยอะ ข้าของอื่น ๆ อีก ขึ้น
พึ่งป้อมวังมาระงับเหตุ ก็จะถูกนักเลงคิขโมยของหลวง เอาเถอะข้าจะรับเลี้ยงพี่ชายของเอ็งอีกคนหนึ่ง
ให้มันเป็นคนยาม ข้าจะให้เงินเดือนมัน 300 บาท”

นายภควานจันทร์ทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“เห – คุณหญิงจะเพิ่มแขกยามหรือคะรึบ”

“เออ ก็ให้เจ้านรสิงห์เป็นยามอีกคนยังงัยล่ะ”

“โอ – ไม่ต้องคะรึบ ผมคนเดียวคะรึบ เงินที่จะจ้างนรสิงห์ให้ผม อีนี่เขามาฆ่าผมผม
ไม่กลัว ผมรีบฆ่าเขาเสียก่อนคะรึบ แทะงคอกอหอยมันเลย”

“เฮีย” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ตวาด “อย่ามาทำยุ่งยากในบ้านข้าไม่ได้ เมื่อมันจะมา
อยู่กับแกก็ให้มันมาอยู่”

บานูหน้าจ้อย ถอนหายใจหนัก ๆ

“เสียคายนะคะรึบ แต่ว่า.....ตกลงคะรึบผมจะบอกให้เขามาอยู่ เขียนจดหมายไป
บอกนะ”

การสนทนายุติลงชั่วขณะ เมื่อละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชราภรณ์” เดินเข้ามา
ในห้องโถง ละม่อมทรุดตัวลงนั่งพับเพียบแล้วรายงานให้คุณหญิงทราบ

“ท่านเจ้าคะ มีแขกมาหาเจ้าค่ะ แยกจริง ๆ นะเจ้าคะ หนวดเครารุงรัง”

ภควานจันทร์สะดุ้งโหยง เขาร้องอุทานสั้น

“นรสิงห์ โอ – นรสิงห์ที่ผมเองคะรึบ ชาติหมาณะ ยังไม่ทันโบกให้มาเลยเสือก
มาแล้ว อีนี่ผมเปลืองโรต๊ะคะรึบ”

ทุก ๆ คนหัวเราะครืน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้ากับบานู

“ออกไปคูชิ อ้ายบัง ถ้าไซ้พี่แกพาเข้านมบดัก”

บานูบ่นพึมพำเป็นภาษาแขก ลูกขึ้นเดินออกมาทางหน้าตึก หางกระเบนหล่นแปะ เจ้า
บานูรีบคว้าไว้ได้ คณะพรรค 4 สหายต่างพุดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ

ประไพกล่าวกับคุณหญิงวาด

“เจ้านรสิงห์เป็นโจร คุณอาไม่น่าจะเลี้ยงมันเลยคะ ประเดี๋ยวจะเดือดร้อน”

คุณหญิงว่า “ไม่เป็นไรหรือก แม่ไฟ คนเรานั้นจะชั่วช้าเลวทรามอย่างไรมันก็คงไม่ร้าย
ก้างกับผู้มีบุญคุณต่อมัน คุณแต่หมาเถอะหลาน ให้มันคุแสนคุณเราให้อะไรมันนึกเดียว มันก็กระดิกหาง
ให้เรา คนที่แวงักผู้มีคุณมันเลวยิ่งกว่าหมา อาเคยเลี้ยงคนขนาดอ้ายเสือกมาแล้ว มันซื้อสัตว์ออกจะตาย
ไป”

นายภควานจันทร์เดินนำหน้าพากระต๊อชชาติแขกอินดูคนหนึ่งเข้ามาในห้องโถง เขา
เป็นชายกลางคนอายุไม่เกิน 35 ขวบ ท่าทางสุภาพเรียบร้อย สวมกางเกงขาแคบ ป่าลัมบิซสีเทา เสื้อ
ขึ้นนอกคอเบะยาวเกือบถึงตาตุ่ม สีระโปกผ้าสีชมพูยาวไม่ต่ำกว่า 50 หลา มีหนวดเคราดกดำ นัยน์ตา
แหลมคม ลักษณะท่าทางภูมิฐาน เหมือนกับพวกนายห้างแถวพาดูร์ด กลิ่นน้ำมันเนยที่ติดตัวหอมฟุ้ง

ชายผู้นี้แหละคือนรสิงห์ พี่ชายร่วมบิดามารดาแขกกับนายภควานจันทร์ สำเร็จ
มหาวิทยาลัยชั้นสูงจากประเทศอินเดีย แต่ชอบเป็นโจร นิศยกล้าหาญเด็ดเดี่ยว รักการผจญภัยมาแต่เล็ก
แต่น้อย เก่งมวยปล้ำ และเป็นคนมีอารมณ์ครึกครื้น ชอบร้องเพลงแขกพุดไทยได้ชัดเจน เขาเป็นอาชญา
กรมาหลายปีแล้ว หลบหนีการเนรเทศเข้ามาในประเทศไทยอย่างลอบย่นวล ถึงแม้ตำรวจมีรูปถ่ายของเขา
ก็จำเขาไม่ได้ เพราะแขกทุก ๆ คนย่อมมีหน้าตาเหมือนกันราวกับลูกฝาแฝด ไม่ว่าใครก็ต้องมีหนวดมีเครา
เหมือนกัน นายนรสิงห์เคยนั่งกินเหล้าข้าง ๆ นายตำรวจเสียด้วยซ้ำ เขาเชื่อว่าถ้าตำรวจเกิดสงสัยเขา และ
ถ้าเขาโกนหนวดโกนเคราทิ้ง ตำรวจก็ยิ่งไม่มีโอกาสจำเขาได้

นายภควานพุดกับพี่ชายของเขาเป็นภาษาไทย

“เห - นั่นเชาคุณนะ นั่นก็เชาคุณ นอกนั้นเป็นลูกหลานท่านนะ คนนี้คุณหญิง อ้ายนี่
เป็นจู้ข่านะ ซาลามซี”

นรสิงห์ยกมือแตะหน้าผากพร้อมกับก้มศีรษะอย่างนอบน้อม

“ซาลามขอรับ สวัสดีมาก”

คุณหญิงวาดหน้าถอดสี เมื่อสบตากับจอมโจรอินดู

“เฮะ เฮะ สวัสดี นั่งชินรสิงห์ แกเป็นพี่เจ้าภควานไซ้ไหม”

“โอ – ไม่ใช่คะรับ นายภควานเป็นน้องผมนะ” แล้วเขาก็ทรุดตัวนั่งบนพรมปูพื้น ยก
มือไหว้คณะพรรค 4 สหาย ซึ่งเขาไหว้ได้ดีเหมือนกับคนไทยคนหนึ่ง “สวัสดีคะรึบ อีนี่ผมมาขออาศัย
อยู่กับน้องชายชั่วคราวนะ ผม – นรสิงห์ หลวงโจรแห่งอินเดีย”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“อ้ายเวร เขามีแต่ขุนโจรเท่านั้น”

“เฮ้ย มึงสู่มั้มัก ขุนโจรต่ำไป ข้าเป็นหลวงโจร ปีน้าเป็นพระโจรแล้ว อีก 3-4 ปี เป็นพระยาโจร”

พลหัวเราะหึ ๆ พุดกับคร.ดิเรก

“อ้ายนี่ถ้ามั่นไม่สบายไว้มอ แกช่วยตรวจดูหน่อยซิ ลงเป็นหลวงโจรละก็ไปแน่ เชื่อกันเถอะวะ”

คร.ดิเรกยิ้มให้กับนายรสิงห์ แล้วเริ่มสัมภาษณ์เป็นภาษาฮินดู

“กาไฮ้ นรสิงห์ อาปะกะปาราฮินา อินเดียชาราปุนาฮัตตะฉา”

นรสิงห์ยิ้มแป้น กรากเข้ามานั่งข้างเก้าอี้ นายแพทย์หนุ่มทันที แล้วใช้ภาษาฮินดูกับ

คร.ดิเรกอย่างคล่องแคล่ว

“มามะรุกันราย่า ฮิปะราก็้า”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“คือเตอร์ดิเรก”

“โอ – คือเตอร์ดิเรก ฮัตกรวาระนาบาเยียหนา อาดูรวักกะนาอินเดีย”

คร.ดิเรกสะอื้นโฮงแล้วหัวเราะ

“เฮ้ – อะรุกะมานะหา อิตาปะกันระหนา สุปะรากาชาละพาเฮโลปุนา ภคัตถรรมนโน ไบมะกาอะยาระนาหา”

นรสิงห์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ยื่นมือให้ดิเรกจับ แล้วยกมือ นายแพทย์หนุ่มจูบด้วยความ เคารพรัก แล้วสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ไม่รู้เรื่องน่า พุดไทยดีกว่าคะร๊าบ”

“ดูย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร้องเสียงแหลม “อ้ายเรารีหลงฟังจนอ้าปากค้าง นึกชมเชยในใจ ว่าแกพูดภาษาแขกได้ดีราวกับแขกพาหุรัด แต่ที่แท้เจ้านรสิงห์ฟังไม่รู้เรื่อง”

ดิเรกยิ้มอาย ๆ

“จะไปรู้เรื่องยังงี้ละครับ ผมพูดได้เมื่อไหร่เล่า”

“ก็ไหนแกเคยไปอยู่อินเดีย”

คร.ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะ

“ผมอยู่อินเดียผมใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางครับ” แล้วเขาก็หันมายิ้มกับเสื่อไปหรือนายนรสิงห์ “พูดภาษาไทยกันเถอะนะ บานู”

“คะร๊าบ ผมฟังคุณพูดแขกแล้ว อีนี่ปวดท้อง ผมพูดแขกคำคุณตั้งหลายคำนะ คุณฟังไม่ออกชอบใจหัวเราะใหญ่นะ”

ดิเรกทำคายน 4 นางหัวเราะงอหาย ต่อจากนั้นคุณหญิงวาดก็สัมภาษณ์พี่ชายของนาย ภควานจันทร์

“บัง แกจะมาอยู่กับฉันไหม”

“คะรึบ คุณหญิงไม่ต้องกลัวคะรึบ ผมเป็นโจร แต่ผมซุ้ศัคย์เหมือนท่านอับดุล
คะรึบ ผมไม่ปล้นไม่ขโมยคุณหญิงน้า ไม่ทำอะไรในบ้านนี้”

คุณหญิงยิ้มเป็น

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นก็อยู่กันได้ ฉันกำลังปรึกษากับเจ้าบານ้องชายของแกอยู่ที่เดียว ฉันจะ
ให้แกเป็นคนยามแจะเอาไหม”

นรสิงห์สั่นศีรษะ

“อีนี่ผมไม่ชอบเป็นคนยามคะรึบ ผมขออาศัยอยู่ 2 อาทิตย์เท่านั้น เป็นท่ามะไรยาม
ผมไปเชียงรายดีกว่านะ”

เสี่ยหงวนถามขึ้น

“แจะไปค้าฝิ่นเถื่อนละซี”

นรสิงห์หัวเราะ

“ถูกแล้วคะรึบ ขายอะไรก็ไม่ร่ำรวยเหมือนฝิ่นนะขายดีมั่งมาก เอามาเที่ยวละพันปี
10 เทียวเป็นมหาเศรษฐีเลย เป็นกันไปแล้วคะรึบ”

พลนิศนุกขึ้นมาก็กล่าวสัพยกนายนรสิงห์

“แกไม่กลัวตำรวจจับหรือ”

“โอ – กลัวท่ามะไรคะรึบ ตำรวจจับผมไม่ได้ผมมีวิธีเสกฝิ่นให้กลายเป็นดินคะรึบ
แสะ – แสะ กลัวท่ามะไร อีนี่ผมอยากชวนคุณหญิงเจ้าคุณด้วยคะรึบ”

“อู๊อู๊ ไม่เอาละชะ ฉันอยู่นอกคุกสบายดีแล้ว อย่าให้ฉันย้ายเข้าไปในคุกเลย ค้าฝิ่นนะ
มันติดหลายปี เชิญแกขายคนเดียวเถอะ”

บานูผู้พี่หัวเราะหึ ๆ

“สมัยนี้คะรึบหากินดี ๆ ไม่มีเงินนะ หากินทุจริตเงินเยอะเยอะ อีนี่ใจเราไปตาม ๆ กัน
ชาลามคะรึบ ผมชอบมั่งมั่งที่ท่านให้ผมอาศัยอยู่กับน้องชาย อีนี่น้องชายผมกระดุกขัดมันคะรึบ ซี้
เหนียวนะ มี 2 บาทเก็บไว้ 4 บาท ตั้งแต่เป็นพี่น้องกันมาเคยให้สตางค์ผมสลึงเดียวน้า กว่าจะได้ค่าผม
ครึ่งวันเต็ม ๆ”

ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“ก็ยั้งดีที่ให้แกตั้ง 1 สลึง”

“ดีอะไร อีนี่เงินสลึงเก้ คะรึบ”

เจ้าภควานทำตาเขียวกับพี่ชาย

“ให้มึงท่ามะไร งานไม่ทำเงินไม่ต้องใช้ซี อีนี่ให้เฝ้ายามไม่เฝ้า ชอบเป็นโจรนะ อีก
โหน่ยปูลิขิงตายนะ”

นรสิงห์หัวเราะ ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็ผลัดกันชักใช้ไล่เสี่ยนรสิงห์ และ
ขอให้เขาสัญญาว่าเขาจะไม่ทำการโจรกรรมในบ้านนี้ ซึ่งนรสิงห์ก็รับรองว่า เขาจะไม่เนรคุณที่กรุณาให้
เขาอาศัยอยู่

เมื่อมีที่อยู่อาศัย นรสิงห์ก็เริ่มแปลงฤทธิ์

เขาเป็นขุนโจรอินเดียนที่เก่งกาจที่สุด เขาสามารถบุกเข้าทำโจรกรรมอย่างอาชญา โดยไม่ต้องอาศัยลูกน้องแม้แต่คนเดียว ทุกคืนในตอนดึก ขุนโจรแบกกระเป๋าออกจากบ้านพร้อมด้วย ราวอลเวอร์คู่มือ และเมื่อเขากลับมาบ้าน “พัชรภรณ์” เขาก็ได้เงินทองเพชรนิลจินดามากมาย คหบดีแถว ถนนพญาไทหลายคนถูกรังสิ่งหีบสิ้นอย่างทะนงองอาจ เขาไม่ได้ทำร้ายเจ้าทรัพย์เลย นรสิงห์มีความ เป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือย แบ่งเงินให้เจ้าภรรยาจันทร์ใช้ ภรรยาจันทร์ออกพอใจมาก จัดหาโรตีสี และนม และให้พี่ชายกิน ปรุงอาหารอย่างดีที่สุด 1 ให้ มีหัวผักกาดขาวคลุกน้ำมันเนย และมหาหิงส์ ถั่วมัน ๆ คลุก กล้วยน้ำว่า

ตอนสายวันหนึ่ง ขณะที่ 4 สหายยืนอยู่หน้าโรงรถยนต์ และกำลังสนทนากับรถยนต์คัน ใหม่ของเสี่ยหงวน เจ้าแก้วก็วิ่งกระหืดกระหอบมาจากบ้านพักแขกยามที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน

“คุณครับ รับประทานเร็วครับ”

พลมองดูหน้าเจ้าแก้วอย่างหมั่นไส้

“อะไรอีกวะ อ้ายแก้ว วันหนึ่ง ๆ คุณก็มีเรื่องตื่นตื่นทั้งวัน”

เจ้าแก้วยิ้มแหย ๆ พูดเสียดกระซิบ

“รับประทานเจ้านรสิงห์ไปปล้นเจามาครับ ได้เครื่องเพชรและเงินมาตั้งหอบ รับประทานกำลังนับอยู่เชียวครับ ทั้งเครื่องเพชร และเงิน รับประทานร่วมแสนเห็นจะได้ รับประทาน เชิญคุณไปคูชครับ”

ดร.ดิเรกสนใจทันที

“อ้อ เป็นแก๊งไว้อย่างเดียว อ้ายเสื่อใบนี้ไม่ใช่เล่น ไปดูมันหน่อยซิพวกเรา ไม่ได้การ ต้องบอก ให้มันเลิกเป็นโจร ม่ายคุณอาท่านจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย ในฐานะที่ท่านให้มันอาศัยอยู่ ไปไว้ว พวกเรา”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“เอ – อ้ายหมอนี่เลิศมนุษย์เสียแล้ว ตัวคนเดียวสามารถทำการโจรกรรมได้ไม่น่าเชื่อเลย โจรอย่างนี้แหละตำรวจจับยากที่สุด เพราะไม่มีพรรคพวก”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ก็มันบอกกับเราแล้วว่า มันเป็นหลวงโจรมันก็ต้องเก่งชีวะ”

พลกับนิกรไม่พูดว่าอะไร 4 สหายพากันเดินรวมกลุ่มผ่านหน้าโรงเก็บรถยนต์ตรงไป ยังบ้านพักแขกยาม เจ้าแก้วเดินตามหลัง และซ่อมราววงมาตลอดทาง

เรือนพักแขกยามเป็นเรือนชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ อยู่ติดกับรั้วบ้าน มีห้องนอนอยู่ห้องเดียว หน้าห้องเป็นเฉลียง 4 สหายกับเจ้าแก้วบุกขึ้นมาบนบ้านพักอย่างจู่โจม โดยไม่ทันให้บานู 2 พี่น้องรู้ตัว เมื่อเข้ามาในห้อง 4 สหายหยุดชะงัก ต่างแลเห็นนายนรสิงห์กำลังถ่างแข้งถ่างขานับธนบัตรใบละร้อยปึก ใหญ่

“หนึ่งพัน, สองพันนะ, อีนี่สามพันหนา, สี่พัน, ห้าพันนะ, อีนี่หกพัน, เจ็ดพัน, แปด พันนะ, เก้าพัน, สิบพันสองสกรุนะ”

“เฮ้ย” นิกเร็ดตะโร “แก่นับเงิน หรือวัดฝ้ายะ 10 พันทำไมถึงเสือกมีสองสกรูอีก”
เสือกไปสะคั้ง เหยหน้ามองดู 4 สหายแล้วอมยิ้ม

“โอ – คนแขกอินี่นับเงินต้องนับเหมือนฝ้ายะนาย 2 สกรูคือ 500 บาทนะ ฮี ฮี
สะลามคะร๊าบ สวัสดิ์ที่สุดเช้าวันนี้”

4 สหายและเจ้าแห้วปราดเข้ามานั่งห้อมล้อมหลวงโจรอินเดีย เจ้าบานูผู้น้องโผล่เข้ามา
ทางหลังห้อง มือถือหม้อทองเหลืองซึ่งเป็นหม้อที่ใช้ทำธุรกิจทุกอย่างนับแต่หุงข้าว ภาควานจันทร์มองดู
4 สหายแล้วรีบส่งภาษาแขกกับพี่ชายของเขาทันที

“เห – นรสิงห์ อาปะริกันกินหนา นิกเรนะ”

นรสิงห์มองดูนิกเรอย่างตกใจ รีบเก็บธนบัตร และเครื่องเพชรที่กองอยู่หน้าคักใส่
กระเป๋าเดินทางทันที แต่ถึงกระนั้นก็สายเกินไป แหวนเพชรวงหนึ่งอยู่ในอุ้งมือซ้ายเสือกมือขวาแล้ว โดย
ที่ไม่มีมีมนุษย์คนใดแลเห็นการกระทำของเขา

“แกดูถูกฉันหรือวะ นรสิงห์” นิกเรแกล้งทำเป็นดู “ฉันรู้หรือก่อนว่าอ้ายบานูน้องแกส่ง
ภาษาแขกบอกให้แกระวังฉัน”

หลวงโจรอินเดียยิ้มแหย ๆ

“มาช่ายนะนาย”

“อย่าเลยวะ ข้าฟังภาษาแขกออกหรืออีก” แล้วนายการุณวงศ์ก็ทำตาเขียวกับเจ้าบานู
ภาควานจันทร์ ส่งภาษาแขกอย่างรวดเร็ว “เฮ้ปะราเหปะรา นาฮีนะ สาระพานูนาอ้ายเปรด เสือกบอกเขา
ทำไมว่าข้าผลอไม่ได้ ทะลึ่งมาก”

บานูสองพี่น้องหัวเราะงอหาย ดร.ดิเรกกล่าวกับนายนรสิงห์อย่างเป็นทางการ

“นรสิงห์ แกไปปล้นบ้านใครเมื่อคืนนี้ ได้มามากมายเต็มกระเป๋าเชียหรือ”

“คะร๊าบ เกือบแสนบาทคะร๊าบ บ้านใครอินี่ไม่รู้ละ บ้านใหญ่ ๆ เศรษฐีคะร๊าบ”

พลพูดอย่างเป็นทางการ

“นรสิงห์ ถ้าแกขึ้นประพุดติดนเป็นโจรอย่างนี้ วันหนึ่งแกก็คงถูกตำรวจจับ ซึ่งเมื่อนั้น
พ่อและแม่ของแกก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย”

หลวงโจรสันคีระชะ

“เดือดร้อนทำมะไร ฆมปล้นเจียบ ๆ ง่าย ๆ และจับปล้นนะ ฆมเป็นลูกศิษย์โยคี
คะร๊าบ ปล้นง่ายที่สุด”

เสี่ยหงวนซักสนใจ

“แกใช้คาถาอาคมหรือ นรสิงห์”

“คะร๊าบ คาถาฆมมีม๊กม๊กนะ เป้าพรวดเดียวอินี่หลับกันเป็นตาย ฆมเดินเที่ยวทั่วบ้าน
ไม่มีใครตื่น เปิดคูหน้าตามรุ่งก็ไม่ตื่นนะ ผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ นอนหลับไปคะร๊าบ กางเกงในมิแต่ไม่นุ่ง
คะร๊าบ ทุกบ้านมีผู้หญิงสวย ๆ นะ จูบก็ได้จับก็ได้ไม่มีมีตื่น ฮะ ฮะ คาถาแขกแนไปเลยคะร๊าบ”

4 สหายและเจ้าแห้วต่างเลื่อมใส แต่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“แกใช้ไสยศาสตร์....” เสี่ยหงวนถาม

“ถูกแล้วคะรึบ เสกให้นอนหลับนะ ถ้าไม่หลับสะกดจิต อื่นทำให้ดูเดี๋ยวนี้ก็ได้นะ”

ดร.ดิเรกสันศิริชะช้า ๆ

“อิมพอสสิเบิล เป็นไปไม่ได้”

เจ้าบานูน้องชายพุดขึ้นทันที

“ได้นะ ทำอะไรเป็นไม่ได้ โยคีที่อินเดียเหาะเหินเดินอากาศ มุคิน้ำดำดินได้จริง ๆ

คะรึบ”

นายแพทย์หนุ่มมองดูหน้า 3 สหาย

“อ้อ จริงของมันโวย เมื่อครั้งกันไปอินเดีย กันเคยเห็นโยคีคนหนึ่งนั่งขัดสมาธิ แสดงปาฏิหาริย์ลอยสูงจากพื้นดินตั้งหลายฟุต ลอยนิ่งเฉยอยู่กลางอากาศ พวกฝรั่งและเห็นข้างงไปตามกัน”

นิกรถามว่า “ลอยอยู่กับที่แล้วเป็นยังไง”

“หา แล้วก็หล่นปลั่งลงมาหาคณะซี” พุดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ย – อ้ายแห้ว ฝรั่งอยากจะเห็นความสามารถของเจ้านรสิงห์สักหน่อย แยกอมตัวให้มันทดลองแก่ได้ไหม”

เจ้าแห้วทำหน้าชอกกล

“รับประทานไม่สำเร็จครับ รับประทานประเดี๋ยวมันสะกดจิตให้ผมรับประทานเป็นบ้าไปเลย”

นายนรสิงห์พุดเสริมขึ้น

“โอ – ไม่บ้านะ อย่างมากก็สติเสียเท่านั้น”

พลหัวเราะหึ ๆ

“อ้ายแห้ว ให้บานูนั่นอวดความสามารถของมันหน่อยเถอะวะ ฉันทจะขอให้เจ้านรสิงห์มันสะกดจิตแก่”

เจ้าแห้วหัวเราะคิก

“รับประทานมันจะทำได้อย่างไรครับ รับประทานเจ้านรสิงห์รับประทานมันก็คงกะล่อนเหมือนผมแหละครับ”

เสื่อใบ้ หรือหลวงโจรนรสิงห์มองดูเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล เขาเขยิบเข้ามานั่งข้างเจ้าแห้ว จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแห้วแล้วยกมือขวาชูขึ้นโบกไปมา

“เห – อ้ายแห้ว อีนี่มีงถูกสะกดจิตแล้ว มองนี่ เฮ้ – พุทชัง รัมมัง สังฆัง เพียง อาปะริกันตุหาทะราวักกินหนา”

เจ้าแห้วนั่นตาปรือเหมือนกับคนที่กำลัง่วงนอน

“อ้ายแห้ว” นรสิงห์ตะโกนลั่น “มีง- หลับตา ทำอะไรไม่หลับตานะ หลับ – ฉันทบอกให้แก่หลับ หลับตา หลับตา ซาติหมาคือมั่งมั่งกันนะ”

ช่างน่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ใบหน้าของเจ้าแห้วมีเม็ดเหงื่อปรากฏขึ้นทันที ซีดเผือดจนสังเกตเห็นถนัด นัยน์ตาของเจ้าแห้วค่อย ๆ หลับลงจนปิดสนิท นรสิงห์หันมายิ้มกับ 4 สหายแล้วพุดอย่างภาคภูมิใจ

“ท่านคะรึบ อีนี่อ้ายแห้วถูกผมสะกดจิตแล้ว ต่อไปนี่ยอ้อแห้วอยู่ในอำนาจผม ผมใช้ให้ทำอะไรก็ได้”

กิมหงวนรู้สึกเลื่อมใสอย่างยิ่ง ดร.ดิเรกทำหน้าที่นี้ ๆ จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแห้วด้วยความแปลกใจในความสามารถของนรสิงห์หลวงโจรแห่งลุ่มน้ำคางควาคี

ดร.ดิเรกจู้ปากลั่น

“อิท อีส วันเดอร์ฟูล โอ – มันเป็นแปลก แห้ว – แห้วโว้ย”

เจ้าแห้วนั่งนิ่งไม่ไหวติง กิมหงวนมองดูนายนรสิงห์ซึ่งกำลังยิ้มกับน้องชายของเขา

“นรสิงห์แกล้งให้อ้ายแห้วรำโทนซิ”

“โอ – ได้คะรึบ ไม่ยากเลย” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้าเจ้าแห้ว ยกมือขวาขึ้นวนเวียนที่หน้าเจ้าแห้ว “เฮ่นะ อีนี่ราวัง เร้ว – รำเดี่ยวนี่”

เจ้าแห้วค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก เขาไม่มีสติสัมปชัญญะแล้ว

“ได้ยินไหม ข้าให้เอ็งราวัง” นรสิงห์ตวาด

เจ้าแห้วพูดเบา ๆ

“แกร่ร้องซิ”

“เห – ให้ข้าร้องถึงจะรำระอะ สะ สะ ได้ อีนี่มันจะต้องให้แกร่นะ”

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นายภควานคลานมาริมห้องหีบกลองแขกขึ้นมาวางบนตักแล้วพยักหน้ากับพี่ชายของเขา

“นรสิงห์ อีนี่จี้ตีกลองให้ เอ็งเป็นคนร้อง”

หลวงโจรพยักหน้า

“โอ.เค. ดีม๊กม๊าก เอ็งตีจังหวะรุมบ้าคองก้า เห – ตีซิ”

เสียงกลองแขกเริ่มดังอย่างไพเราะ เปรี๊ยะ พรึม ๆ เปรี๊ยะ ๆ พรึม ๆ ยกมือทั้ง 2 ขึ้นรำรำ และค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ท่าทางของเจ้าแห้วไม่ผิดอะไรกับคนละเมอ นายนรสิงห์ร้องเพลงราวังได้อย่างฉลาดาน แต่เสียงที่ร้องก็คงเป็นเสียงของแขกอินดูพูดไทยนั่นเอง

“อายุคทะยา.....มวงเก่าของเราแต่ก่อน จิตใจอาวรณ์ อีนี่มาเล่าสู่กันฟัง อายุคทะยา แต่ก่อนนี่ยัง อีนี่เคยเป็นมวงทอง ของพี่น้องชาวไทย ฮัดซ่า”

เจ้าแห้วรำป้อ นิกรนีกสนุกขึ้นมาทีลุกขึ้นรำคู่กับเจ้าแห้ว เสียหงวนกับดร.ดิเรกก็เลยผสมโรงช่วยเจ้านรสิงห์ร้องเพลง

“เดี่ยวนี่กลายเป็นมวงเก่า คนไทยแสนเศร้า อีนี่ถูกพม่ารุกราน ชาวไทยทุกคนอีนี่หัวใจราวรานนะ ถูกพม่าเผาผลาญ แดกแยกกวอดวาย ฮัดซ่า”

นรสิงห์หัวเราะก๊าก ยกมือขวาววนเวียนข้างหน้าเจ้าแห้ว

“เฮ้ พอแล้วนะ นั่งลงได้ ยังงั้น นั่งลง ข้าเลิกสะกดจิตเอ็งแล้ว”

เจ้าแห้วทรุดตัวนั่ง หลับตาพรึม ตักครู่ก็ลืมตาขึ้นมองดูโลก ขมวดคิ้วนิ้วหน้ามองดูคนโน้นคนนี้อย่างงงวย

“เอ๊ะ รับประทานผมเป็นอะไรไปหรือครับ”

ดร.ดิเรกยิ้มให้เจ้าแห้ว

“แกถูกเจ้านรสิงห์มันสะกดจิต แกลุกขึ้นราวเมื่อกี้เอง ไม่รู้ตัวบ้างหรือ”

เจ้าแห้วอ้าปากหาว

“รับประทานไม่ทราบครับ รับประทานดูเหมือนผมเป็นลมหน้ามืด”

นรสิงห์หัวเราะ แล้วพูดเสริมขึ้น

“ลมไม่มีนะ ไม่ได้เป็นลม ข้าสะกดดวงจิตเอ็งเข้าใจ ะ ะ ฉันทบังคับให้แกราว แก
รำได้คัมภีร์มาก”

4 สหายพากันล้อมใสในวิชาจิตศาสตร์ของนายนรสิงห์ แม้กระทั่งพลเองก็ยอมเชื่อว่า
หลวงโจรอินเดียคนนี้มีความสามารถในวิชาจิตศาสตร์อย่างยอดเยี่ยม

“บานู” นายพัชราภรณ์พูดกับนรสิงห์ “แกใช้วิธีสะกดจิตเจ้าทรัพย์ไช้ไหม”

“คะรึบ ถูกแล้ว อีนี่ผมสะกดคนในบ้านทุกคนหลับหมด หลับเป็นตายนะ ขึ้นขโมย
ตามสบาย ก็ห้องเข้าไปเที่ยวหมด อีนี่คิดเปียโนเล่นหลายเพลงเจ้าของบ้านไม่มีใครตื่นเลยคะรึบ”

“อ้อ” เสี่ยหงวนคราง “ไม่ใช่เล่นไว้นรสิงห์ แกเก่งมาก ฉันทว่าหลวงโจรยังดำไป แก
ควรจะเป็นพระยาโจรมากกว่า”

นรสิงห์ยิ้มแก้มแทบแตก

“ยังคะรึบ ยังไม่เป็น เป็นพระยาโจรอีนี่ต้องมีสมุนหลายพันนะ เป็นหลวงโจรดีกว่า
ง่า – คีนี่คะรึบ คีนี่ผมจะเข้าไปลั่นบ้านเศรษฐีคนหนึ่ง รวยมั่งมีมาก มีเงินหลายพันล้านคะรึบ ถ้าท่าน
อยากเห็นความสามารถของผม อีนี่ไปกับผมก็ได้”

นิกรลืมตาโพลง

“เออ ไปซิไว้ ถ้ายังงั้นจะได้หยิบอะไรคิดไม่คิดมือมาบ้าง”

“โอ – เอารถโกดังไปขนเลยคะรึบ ไม่ต้องกลัวเจ้าทรัพย์ตื่นนะ นอนเป็นตายเลย อีนี่
บ้านที่ผมจะปล้นมีสาว ๆ สวย ๆ แะด้วย อยากเห็นผู้หญิงนอนไปไปกับผมนะ ผมสะเดาะกลอนได้
ขอรับ เป่าเพียงเดียวกลอนหลุดเลย ริวสังกะสีใหญ่ ๆ เป่าคาถาที่เดียวทะลุเป็นช่องโต ๆ เดินเข้าไป
อย่างสบาย”

นิกรหันมาทางเสี่ยหงวน

“ไปปล้นกับอ้ายบานูเถอะวะ เราจะได้เห็นอภินิหารของเจ้านรสิงห์”

กิมหงวนอมยิ้ม

“เอา ไปก็ไป แกละดิเรก ไปไหม”

นายแพทย์หนุ่มสั้นศิริชะ

“ฝรั่งไม่ชอบปล้น กันต้องการทำงานกันคว่ำระเบิดไฮโดรเจน ะ ะ มันต้องสำเร็จ
ไทยต้องมีระเบิดไฮโดรเจนใช้ ไม่อยากเห็นอะไรเลยสำหรับนักวิทยาศาสตร์อย่างกัน”

นายจอมทะเล้นหันมาทางนายพัชราภรณ์

“ไปไหมละพล ลองหัดเป็นโจรดูบ้างซิ เกิดมาเป็นลูกผู้ชายต้องพยายามใช้ชีวิตทุกด้าน
ทุกมุม ผจญภัยสนุกดีเหมือนกัน”

นายพัชรภรณ์หัวเราะ

“เชิญแกลไปกับเจ้าหวงน 2 คนก็แล้วกัน กันยังไม่อยากติดตะรางหรอก”

นรสิงห์พูดชัดขึ้นทันที

“ติดทำอะไร ไม่ต้องกลัวตะรางนะ ตำรวจเข้ามาจับเป่าคาถาที่เดียวอินนี่ตำรวจยื่นนั่งเฉย ก้าวขาไม่ออกนะ”

“ถึงยังงั้นเชียวหรอ” อาเสี่ยถาม

“ครับ พูดเหมือนโกหกนะ หมาดู ๆ เป่าคาถาที่เดียวหัวเราะเลย”

“ฮ่า” นิกอรูทาน “หมาหัวเราะหรือแกหัวเราะ”

“ไอ้ อินี่ผมหัวเราะเองคะรึบ หมาหัวเราะทำอะไร หมาหัวเราะไม่ได้” พูดจบเขาก็ เปิดกระเป๋าเสื้อผ้าใบเล็ก ๆ ออก หยิบสร้อยเพชรส่งให้ 4 สหายคนละเส้น และให้แหวนเพชรลูกแก่เจ้า แห้ว 1 วง “ผมให้คะรึบ เก็บไว้ดูเล่นนะ เพชรจริง ๆ ไม่ใช่ของปลอม”

4 สหายต่างพิจารณาเครื่องเพชรที่ได้รับแจกจากหลวงโจรนรสิงห์ น้ำเพชรเป็นเงางาม เพชรทุก ๆ เม็ดเป็นเพชรลูก ต่างคนต่างกล่าวขวัญชมเชยในความสามารถของเจ้านรสิงห์ พลหันมามือกับ เจ้าภควานจันทร์

“ไฉ่ บานู พี่ชายของแกมาอยู่ที่นี่ทำให้แกร่ำรวยขึ้นด้วยใช่ไหมล่ะ”

ภควานยิ้มเห็นฟันขาว

“คะรึบ”

“แล้วทำไมแกคิดฆ่าตัวตายเมื่อเขาจดหมายมาบอกแก่ว่าเขาจะมาอยู่กับแก”

ภควานจันทร์หัวเราะ

“อินี่ผมกลัวว่าเขาล้อผมเล่นคะรึบ กลัวว่าเขาไม่มา เลยเสียใจคิดฆ่าตัวตายคะรึบ”

เสี่ยหวงนแยกเขี้ยว ยกมือเขกศีรษะเจ้าภควานดั่งไป๋ก เจ้าแห้วหัวเราะลั่น ต่อจากนั้น

4 สหายก็สนทนากับบานู 2 พี่น้อง เป็นอันว่าคืนวันนี้เวลา 24.00 น. หลวงโจรอินเดียวจะออกทำการปล้น บ้านคหบดีคนหนึ่งทางบางกะปิ ก็มหวนกับนิกจะติดตามไปด้วย ในฐานะผู้สังเกตการณ์คืออยากจะดู ความสามารถของนรสิงห์ให้เห็นประจักษ์กับตา อย่างไรก็ตาม นายพัชรภรณ์กับนายแพทย์หนุ่มไม่ยอม ไปด้วย ส่วนเจ้าแห้วขอติดตามไป แต่นรสิงห์ปฏิเสธ

“เอ็งทะเล้งมั่งม้ายกนะ แยกเกลียดหน้าเอ็งซี อินี่น้องชายบอกว่าเอ็งติดเงินไว้หลายร้อย ทำอะไรไม่ใช้ จองหองนะ แยกไม่ชอบคนโกงรู้ไหม อินี่แยกชอบคนกู่เอาเงินไปแล้วส่งดอกมาตาม กำหนด 10 บาทไป 12 บาทต้องมานะ ซาติหมา”

“ว้า.....” เจ้าแห้วคราง “แก 2 คนพี่น้องนี่ดำเป็นไฟเชียวโว้ย อะไรนิดอะไรหน่อยก็ ซาติหมา เดียวพอจะตะเข้าให้เท่านั้น”

“ตะเข้า สะฮ่า จองหองหรอ” นรสิงห์พูดอย่างเด็ดขาด จ้องตาเขม็งมองดูหน้าเจ้าแห้ว พलगมือขวาวขึ้นวนเวียนข้างหน้าเจ้าแห้ว “เห – มงนี่ หลับตา ซ่าสะกคจิตเอ็ง จงอยู่ได้อ่านาซ่า คุณี่ เห – อยู่แล้ว”

เจ้าแห้วนั่งขัดสมาธิหลับตามขี้มไม่กระดุกกระดิก นรสิงห์ยิ้มให้ 4 สหายแล้วออก
คำสั่งกับเจ้าแห้ว

“เอ็งอวดดีม๊กม๊กนะ เขกกระบาลตัวเอง 10 ที เร็ว – ทำตามคำสั่งข้า”

4 สหายตกตะลึง เมื่อแลเห็นเจ้าแห้วเงื้อมือขวาชูขึ้นเหนือศีรษะแล้วเขตศีรษะตัวเองเสียดังสนั่นหวั่นไหว 1 – 2 – 3 และเรื่อยไปจนกระทั่งครบ 10 ครั้ง

นรสิงห์หัวเราะก๊าก ยกมือขวาชูขึ้นวนเวียนข้างหน้าเจ้าแห้ว

“เฮ้ - ลืมตาขึ้น หายแล้วนะ”

เจ้าแห้วลืมตาโพล่ง ทำหน้ากะเรียกระวาดขอบกล ค่อย ๆ ยกมือลูบศีรษะพลางกล่าวถาม
4 สหาย

“รับประทานใครเขกหัวผมครับ เอ้อเฮอ รับประทานกระบานแทบแยก”

4 สหายหัวเราะกรีน

“ใครจะเขกแก” กิมหงวนพูด “เจ้านรสิงห์มันเขม่นแก มันก็สะกดจิตแก บังคับให้แก
เขกหัวตัวเองนะซี”

เจ้าแห้วทำคอขุ่น มองดูหลวงโจรแห่งลุ่มน้ำคงควาคี

“แหม – ทีหลังอย่าเล่นยังงี้นะ ไร่ย์อ้ายบัง แยไร่ย์ ไหนแกลองสะกดตัวแกลเองให้เขก
กระบาลตัวเองสัก 20 ทีได้ไหม”

นรสิงห์ขยันทาเหลือก

“ทำมะไรต้องเขกตัวเอง ซาติหมา”

“ค่าอีกแล้ว ไร่ย์ แกกับฉันนี่ถ้ามันไม่ถูกกันเสียแล้วละไร่ย์ ถ้าหากฉันบ้าขึ้นมาฉัน
ยอมอดกัญชาเสียดัก 2 วันแก็กัถิบหายเท่านั้นเอง บานูไร่ย์ คินนี้ขอด้วยคนนะ”

นรสิงห์สั่นศีรษะ

“ไม่ได้นะ เอ็งไปไม่ได้ เรื่องของคนหมาไม่ต้องยุ่งนะ”

“อ้าว นี่ข้ากลายเป็นหมาไปแล้ว”

นรสิงห์หัวเราะ

“ยัง แต่อีนี่ข้าสาปเอ็งให้กลายเป็นหมาได้นะ อยากจะลองไหม สาปเอ็งให้กลายเป็น
หมาเหมือนเรื่องโจรแบกแดดนะ”

นิกรพยักหน้ากับหลวงโจรอินเดีย

“เอาซีไร่ย์ ข้าอยากดู ลองสาปอ้ายแห้วให้กลายเป็นหมาจี้เรื้อนหน่อยเถอะบัง”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“เฮ้ย อย่านะ ไร่ย์อ้ายบัง พับฝ่า ขึ้นเล่นพิเรนท้อย่างนี้เป็นชัดใจกันแน่ สาปเป็นหมา
เกิดไปได้กลิ่นที่มนุษย์เหม็นเข้า ข้ามิต้องขย้าอ้ายพันอย่างนั้นหรือ”

ดร.ดิเรกหัวเราะงอหาย

“เว็ล – เวล – เหวล” แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืน “ไปไร่ย์ กลับขึ้นตึกเถอะพวกเรา ใกล้เคียง
อาหารเช้าแล้ว”

นิกรแผ่นพรวดลุกขึ้นยืนทันที ต่อจากนั้น 4 สหายและเจ้าแห้วก็พากันเดินออกไปจากบ้านพักแขกยาม แต่ก่อนจะพ้นประตูห้อง นายการณวงศ์ได้หันมามองดูเจ้านรสิงห์แล้วกล่าวขึ้น

“นรสิงห์”

“คะรึ๊วบ”

“คีนี่ข้าจะชวนพ่อตาเข้าไปกับเอ็งด้วยคนได้ไหม”

“อ้อ เช่าคุณหรือคะรึ๊วบ ไม่ขัดข้องนะ แต่อีนี้ท่านเช่าคุณ และพวกคุณต้องแต่งตัวเป็นแขกเหมือนอย่างผมนะ”

อาเสี่ยทำหน้าชอบกล

“ทำไมต้องแต่งตัวเป็นแขกด้วย ก็ข้าเป็นคนไทยนี่หว่า”

“ต้องแต่งคะรึ๊วบ ถ้าไม่ยอมแต่งเป็นแขกไปกับผมไม่ได้คะรึ๊วบ”

นิกรกับเสี่ยหงวนปรึกษาหารือกัน ในที่สุดต่างก็ยอมแปลงตัวเป็นแขก 2 สหายรู้สึกตื่นเต้นมาก อยากจะให้ถึงกลางคืนเร็ว ๆ จะได้ไปปล้นกับนายนรสิงห์

คืนวันนั้นเอง

ในราว 23.30 น.เศษ ดร.ดิเรกกำลังค้นคว้าทดลองวิทยาศาสตร์ง่วนอยู่ในห้องทดลองของเขาตามประสานักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย และพล พัทธกรณ นิ่งอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ริมหน้าต่างในห้องวิทยาศาสตร์ เสียงประตูกระຈกฝาก็ถูกเคาะขึ้นดัง ๆ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ หันมาทางประตูแล้วกล่าวคำอนุญาตเป็นภาษาฝรั่ง

“กัมอิน”

ประตูถูกเปิดออก แขกฮินดู 4 คนพากันเดินเข้ามาในห้อง มีหนวดเครารุงรังเหมือน ๆ กัน แขกที่เดินล้ำหลังรูปร่างอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ย โปกศิระษะหนาตะ แต่แขกคนที่เดินนำหน้ารูปร่างสะโอดสะองแต่งกายเหมือนกับแขกเบิกโรงลึก คือสวมเสื้อกั๊กปักคิ่นทอง และสวมหมวกแขก

แขกคนหน้ากัมศิระษะค่านับนายแพทย์หนุ่มอย่างนอบน้อม พร้อมกับมือตะหน้าผาก

“ซาลามนะ คุณหมอ”

คุณหมอหัวเราะหึ ๆ

“เฮ้ย เคราหลุดรื่องแรงแล้วอ้ายกร คิดเสี่ยให้เรียบร้อย”

นิกรรีบตะครุบเคราปลอมติดไว้กับจอนหูตามเดิม ดิเรกกับพลมองดูเสี่ยหงวนกับนิกรและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๓ อย่างขบขัน ถึงแม้ว่าทั้ง 3 คนจะปลอมแปลงตัวเป็นแขก ก็ไม่มีวิ้วแว่วว่าจะเหมือนแขกได้เลย และถึงแม้ว่าเสี่ยหงวนยอมลงทุนใช้น้ำมันเนยทาตัว ทำทางของเขาก็บอว่าเป็นเงินมากกว่าแขก

เสี่ยหงวนยกมือตบหลังพลดั่งป้าบ

“แกดูซิพล กั้นเหมือนแขกไหม”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เหมือนเจ๊กไวย”

“อ้าว แล้วกัน อุตส่าห์ปลอมตัวเสียแทบแย่ แก่คุณอาชี ยังกะนายห้างขายผ้า
พาหุรัด”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เกิดพิตขึ้นมา ก็แก้งร้องขึ้นดัง ๆ

“อะไรรู้ ๆ สิบชะดั่ง ข่ายไปสิบชะดั่ง ข่ายหมาสิบชะดั่ง เลหลังถูก ๆ นะ”

ดิเรกหัวเราะงอหาย

“คุณพ่อ นั่นมันแขกแบกะดิน แขกก๊วยนี่ครับ ทำทางคุณพ่อเหมือนกับนายห้างใหญ่ ๆ
มีอย่างรีอะไร ๆ สิบสตางค์”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าชอบกล

“ไม่รู้ ข้าไม่เคยเป็นแขกนี้หว่า”

นายนรสิงห์กล่าวกับดร.ดิเรก

“อันนี้ผมจะพาคุณทั้ง 3 คน ไปดูผมปล้นนะ อีกชั่วโมงเดียวผมจะกลับมา ข้าของเงิน
ทองสารพัด คุณไม่ไป”

ดิเรกสั่นศีรษะ

“ไม่ไปละ แก่ไปกันเถอะ ระวังให้ดีนะโว้ย พลาดปลั้งตำราวจึงตายอย่ามาร้องอุทธรณ์
บอกฉันไม่ได้”

นรสิงห์หัวเราะ

“กลัวท่ามะไรโปลิศ เป้าคาถาพรวดเดียวโปลิศยื่นอมยิ้มไม่กระดุกกระคิก นรสิงห์
หลวงโจรนะไม่ใช่ขุนโจร”

นายแพทย์หนุ่มควาดเว็ด

“รู้แล้ว ไป – ไปไหนก็ไป อย่ามารบกวนข้า ข้ากำลังใช้สมอง”

بابูขมวดคิ้วขึ้น

“ใช้ไปไหนคะร้าย”

ดิเรกยกมือเกาศีรษะ เปลี่ยนสายตามาที่พ่อตาของเขา

“คุณพ่อเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่น่าจะยุ่งกับอ้ายพวกนี้เลย”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“ข้ากำลังพิตโว้ย หมู่นี้ไม่ได้สนุกมานานแล้ว วันนี้ปล่อยแก่เสียที อยากจะดูซิว่าการ
ปล้นนะเขาทำกันอย่างไร ไปเถอะ นรสิงห์ อย่ามากวนดิเรกมันเลย มันบ้าคิดโน่นคิดนี่ก็ปล่อยมันตาม
เรื่อง อ้าว – หนดเข้าไปไหน อ้อ.....” แล้วเจ้าคุณก็ก้มลงหยิบหนดที่ตกอยู่บนพื้นห้องขึ้นมาติด หน้าตา
ของท่านชอบกล อาเสี่ยเห็นแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“คุณอาดิดหนดติดครายังง้มองคล้าย ๆ กับสิงห์โตครับ ฮะ ฮะ”

“ฮือ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ครางเสียงยาว “อ้ายเปรตนี้เอาคนไปเปรียบกับสิงห์โต”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“สิงห์โตหัวล้านมีที่ไหนกัน อ้ายเสี่ย สวดชะเรื้อย”

เจ้าคุณแยกเขี้ยว มองดูเขยใหญ่ของท่าน

“เดี๋ยวก็โดนเตะเท่านั้นเอง” พูดยกหน้ากับนรสิงห์ “ไปไว๊ นรสิงห์ เกือบได้เวลา 2 ยามแล้ว”

หลวงโจรแห่งลุ่มน้ำคางควาดี พาเสี้ยหวงกับนิกร และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พลกลับคิดกรมองดูโจรทั้ง 4 อย่างสังเวชใจ ขณะนี้คนในบ้าน “พัชราภรณ์” หลับนอนกันหมดแล้ว ภายในบ้านสงบเงียบ 4 โจรลงบันไดหน้าตึกตรงมายังโรงรถยนต์ อาเสี้ยคั้นจมูกยุบยิบและจามบ่อย ๆ เพราะหนาวปลอมแยงจมูกของเขา ส่วนนิกรหนาวเคราหลุดตลอดเวลา

พอมายังหน้าโรงรถ แจกคนหนึ่งก็เดินกระมิดกระเมี้ยนออกมา เขาแต่งกายแบบแขกยามตามบ้าน นุ่งผ้าโจงกระเบน สวมเสื้อกุยเฮง หนาวเครารุ่มร่ามแต่กริยาท่าทางบอกว่าเป็นคนไทย 100 เปอร์เซ็นต์

“อ้ายแห้ว” เสี้ยหวงอุทานออกมาดัง ๆ

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“รับประทานผมปลอมเป็นแขกอย่างนี้แล้วยังจำได้ด้วยหรือครับ”

กิมหวงหัวเราะ

“อย่าว่าแต่แจะแปลงเป็นแขกเลย ต่อให้แก็แปลงเป็นหมาฉันทก็จำแได้”

เจ้าแห้วหยุดยิ้มทันที แล้วหันมาทางนรสิงห์ยกมือไหว้หลวงโจรอย่างประจบ

“เฮี้ย ให้เข้าไปด้วยคนเถอะวะ ไหว้ละ”

บานูซักฉิว

“ชาติหมาณะ อินี่ไปไม่ได้เสือกตามไปทำมะไร เก้าเจ็ง”

“ฮ้า” อาเสี้ยเอ็ดตะโร “แขกทำไมจึงค่าภาษาแจ็ก ให้มันไปด้วยคนเถอะวะนรสิงห์ มันอุตสาห์ปลอมเนื้อปลอมตัวเป็นแขกแล้ว ถ้ามันรุ่มร่ามยังมันทิ้งเสี้ยก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ช่วยพูดสนับสนุน

“สงสารมันวะ บานู”

นรสิงห์เกรงใจเจ้าคุณ และกิมหวงกับนิกร จึงจำใจต้องให้เจ้าแห้วติดตามไปด้วย เจ้าแห้วตื่นตื่นยินดีอย่างยิ่ง วิ่งคือเข้าไปในโรงรถ สักครู่ก็ขับแพ็คคาร์คันใหม่เอี่ยมของเสี้ยหวงออกมา เพิ่งชื่อมาจากอยู่เมื่อวานนี้เอง ครั้นแล้วคณะโจรอินเดี้ยก็พากันขึ้นไปนั่งบนเบาะคันงาม เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สัมครใจนั่งคู่กับเจ้าแห้วตอนหน้ารถ

แพ็คคาร์คันเก่งเคลื่อนออกจากที่อย่างสง่าผ่าเผยตรงมาที่ประตูใหญ่นอกถนน เจ้าภควานจันทร์น้องชายหลวงโจรรีบเปิดประตูใหญ่ทันที พอรถผ่านหน้านายภควานจันทร์ก็ตะโกนส่งภาษาแขกกับพี่ชาย

“นรสิงห์ เหวะกินหนา อะกิปะรากาหา”

นิกรร้องตะโกนตอบ

“ทะราระกินหนาจีพินหนา โรติมะตะบะกูระหม่าดีน่า”

เสี้ยหวงยกสอกกระทุ้งหน้าอกนิกรดังพลั๊ก

“ถ้าปากนักก็อย่าพูดเลยวะ อ้ายกร”

นิกรหัวเราะลั่นรด แพ้คาร์ดเก่งเลียช้ายมือไปตามถนนพญาไท แจกปลอม 2 คนคุยกันเอ็ดตะโร

ใน 10 นาทีต่อมา รถเก่งคันงามก็แล่นมายังย่านบางกะปิ ซึ่งเป็นตำบลที่อยู่ของท่านผู้ดี มีอัฐ ตึกใหญ่ ๆ ใหม่เอี่ยมปรากฏเพิ่มเติมจากเมื่อ 2 – 3 ปีนี้หลายหลัง เจ้าของตึกเคยเดินเตะฝุ่นหนี้สินรุงรัง แต่เดี๋ยวนี้บุญมาวาสนาส่งมีเงินนับล้านร่ำรวยใช้ไปชั่วลูกหลานก็ไม่หมด

แพ้คาร์ดเก่งแผ่นข้ามทางรถไฟสายแม่น้ำตรงมาตามถนนอันยาวเหยียดท่ามกลางความมืดในยามราตรีกาล สักครู่หนึ่งนายนรสิงห์ หรือเสื่อไปก็ชะงักหน้ายกมือตบป่าเจ้าหัวเบา ๆ แล้วออกคำสั่ง

“เห – อีนี่เลียช้ายหนา”

เจ้าหัวแผ่นคั้นน้ำมันบิดพวงมาลัยเลียคว่ำก้นโดยไม่ต้องแตะเบรก ทุกคนที่นั่งอยู่ในรถเสียวหลัก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แผ่นขึ้นมานั่งบนตักเจ้าหัว ท่านเอ็ดตะโรให้พรเจ้าหัวลั่นรด แล้วเลื่อนมานั่งบนเบาะ

“อ้ายเปรต ชอบจับสวิตส์ว่าตึ๊ง ถ้ามันคว่ำลงไปเอ็งจะว่ายังไง”

เจ้าหัวอมยิ้ม

“รับประทานไม่ใช่รถของผมนี่ครับ”

“อ้อ” กิมหงวนครางเสียงเบา “ประเดี๋ยวก็โดนเชกกระบานหรืออก เข้าใจพูดนี้ หน้อย – ไม่ใช่รถของผม เอชี่พ่อ บวกเสาไฟฟ้าเลย” แล้วอาเสี่ยก็หันมายกมือปลักหน้านายการุณวงศ์ “เฮ้ย ๆ ๆ สับปะรงแล้ว ปู้โซ่ ว่างเหงาหวานอนอย่างนี้แกจะมาหาหอกอะไรกันวะ”

นิกรลืมหูลืมตาขึ้นมองดูโลก นายนรสิงห์ร้องบอกเจ้าหัวอีก

“อ้ายหัว หยุคตรงต้นไม้ใหญ่ นั่นนะ”

แพ้คาร์ดเก่งแล่นมาหยุดภายใต้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเสี่ยหงวน และนิกรใจเต้นตึกตักไปตามกัน ทุกคนพากันเปิดประตูก้าวลงมาจากรถ หลวงโจรแห่งลุ่มน้ำคงควาดตึกกระซิบกระซาบกับทุกคน

“อีนี่ไม่ต้องพูดอะไรหนา เราจะเข้าปล้นบ้านนี้นะ เจ้าใจ ระวังให้ดี อีนี่ในบ้านมีหมาคุหลายตัว หมาฝรั่งนะ”

“อ้อ” เสี่ยหงวนคราง “ถ้ายังงั้นเข้าอยู่เฟ้ารตึกกว่าจะ นรสิงห์”

“เฮ้ – จี๊จลาดทำมะไรนะ หมาไม่ต้องกลัวชิ อีนี่ผมเสกคาถาพรวดเลียหมาขี้มเป็นไม้กล้ากัคนะ คนแจกไม่กลัวหมา”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“คนไทยกลัวนี่หว่า”

นรสิงห์จู้ยปาก

“พอแล้ว พูดมากทำมะไรนะ ไป – ตรงไปที่ประตูบ้าน ผมจะแสดงให้คุณกระริาบสะเคาะกลอนแบบขุนแผนน่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วย่น

“เอ็งสะเดาะกลอนได้หรือ อ้ายบัง”

“โอ – ได้คะรึบ เจาะกลอนถอนกลอนสะเดาะกลอนได้ทั้งนั้น อีนี่ผมเรียนมาจากโยคีที่อินเดียเนะ กลอนแน่น ๆ เป้ากาถาที่เดียวหลุดกระเด็นเลย ไม่ต้องกลัว ผมเก่งมั่งมีมากนะ”

“ฮือ” นิกรคราง “คุ้มกันเกินไปเสียแล้วละ ้วยีบานู นี้ – อะไรก็ช่างเถอะ ถ้าเราเกิดปะทะกับตำรวจเข้ามึงกัณฑ์ดับหรือ”

“ว่า กลัวทำมะไรเนะ โปลิส บอกว่าไม่ต้องกลัว อีนีอยากจับจับไปซี ยอมคิดตะรางเนะ นาย อย่างมากที่สุด 10 ปีเท่านั้นเนะ กลัวทำมะไร เกิดมาเป็นคนต้องติดคุกเนะ”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ร้องลั่น “แกนี่มันยังงั๊ว ้วยี อย่าพูดให้ใจเสียชีวะ แกอย่าลืมนะว่าฉันเป็นเจ้าของ ติดคุกฉันก็แย่นะซี”

“แย่นะไร ติดคุกสบายเนะ ข้าวมี่กินหนา มีคนคอยระวังป้องกันตลอดเวลา ไม่ต้องกลัวคะรึบ” พูดจบเขาก็เดินนำหน้าพานิกรกิมหงวน กับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วตรงไปที่ประตูบานใหญ่แห่งหนึ่ง

เสียงออร์แกนมือกรางกระหึ่มเบา ๆ และมีเสียงแซกซอคนหนึ่งร้องเพลงอยู่ในประตูบ้าน นรสิงห์โบกมือให้ทุกคนสงบปากเสียง แล้วยกมือเคาะประตูพลาตงส่งภาษาแซกเสียงแจ้ว

“กาโหน่า ยี่การะหมาตาอะฮื้อกะยานา”

เสียงเพลง และเสียงออร์แกนมือเจียบกริบลงทันที แยกขามที่อยู่ในบ้านร้องตะโกนถามออกมา

“ทะราวะกินหนา ใคร ้วยี”

นรสิงห์ยิ้มแป้น คิงปิ่นพกในกระเป๋ากางเกงออกมาถือกระชับมันไว้ในมือ

“รูดานนรสิงห์ภควาธัมโม กูเอง ้วยี”

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

“ยังงั๊วก็พูดได้ ้วยีอ้ายบัง เห – โกกาโกล่าหางหมากระดุกกระดิก เปิดประตู ้วยี”

“ฮือ” เสียงหวนอุทานด้วยความหมั่นไส้ ยกเท้าขวาเหวี่ยงลูกแปดลูกกัณฑ์เจ้าแห้วดั่งป้าบ “นี่เนะหมั่นไส้สัก เสียงมึงไม่มีทีท่าว่าจะเป้นแซกเลย”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานความจริงผมก็มีเชื้อแซกเหมือนกันแหละครึบ ทวดของปู่ทวดของทวดผมเป็นแซกฮินดูเดินทางมาขายถั่วมัน ๆ ในประเทศไทยสมัยพระนารายณ์มหาราช”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“พอ อย่าพูดอะไรอีกเลยเดี๋ยวจะจับตัว อ้ายเวรนี้ ชักทะเลิ่งใหญ่แล้ว”

เสียงกลอนประตูบานเล็กดังแกร๊ก บานประตูค่อย ๆ เผยออก เจ้าแซกขามของบ้านนี้เปิดไฟฟ้าเดินทางฉายส่องหน้าหลวงโจรอินเดีย เสือใบเสยะยิ้ม

“ทะราวะกินหนา กูคือเสือใบเนะ นรสิงห์รูดานรามซิงก์”

“โอ๊ย – อวตาล.....” เจ้าแซกขามร้องออกมาด้วยความตกใจ แข็งขาอ่อนเปี้ยก

ค่อย ๆ ล้มลงบนพื้น หัวใจช็อกเพราะความตกใจจนถึงขีดสุด นรสิงห์เป็นโจรแขกที่พวกแขกเกรงกลัวยิ่งกว่าพญามัจจุราช

นรสิงห์หันมายิ้มกับ 2 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑

“เห็นไหม อีนี่มันยังไม่ทันวาคาถานะ อ้ายนี่ตกใจสลบเหมือดเลย ไป – เข้าไปในบ้านได้แล้ว ไม่ต้องกลัวอะไร ผมเก่งคะรึบ ผมจะพาบุกขึ้นไปบนตึกอย่างลายนวลเลย บ้านนี้เป็นบ้านเศรษฐีนะ”

เจ้านรสิงห์เดินข้ามร่างของเจ้าแขกยามพาท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ และนิกรกิมหวนกับเจ้าแห้วเข้ามาในเขตบ้าน มองแลเห็นตึกใหญ่แลตระหง่าน ตัวตึกแบบทันสมัย อาณาเขตบ้านกว้างขวางมาก ก่อนที่จะมาถึงตัวตึก เสียงสุนัข หรือหมาตัวหนึ่งก็เห่ากระโชกขึ้น เสียงของมันบอกให้รู้ว่าเป็นหมาฝรั่งไม่ใช่หมาไทย และเมื่อเป็นหมาฝรั่งตัวของมันก็ต้องมีขนาดอย่างน้อยแค่บั้นเอว

“ฮั๋ง ฮั๋ง”

“ว้าย” นิกรร้องเสียงแหลม เกาะเอวนรสิงห์แน่น

คณะโจรเกิดรวนเรกันแล้ว เจ้าเกรเฮาด์ตัวหนึ่งวิ่งปราดลงมาจากตึก เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ขยับจะวิ่งหนี แต่นรสิงห์คว้าแขนไว้

“อย่าหนีนะ เช่าคุณ”

“แล้วทำยังไงเล่า โน่น – มันวิ่งมาโน่นแล้ว”

“ไม่ต้องกลัวหนา มีบ้านก็ต้องมีหมา มีปลาก็ต้องมีน้ำคะรึบ เร็ว – ว่าคาถาเจ้าคุณ ว่าตามผม”

เจ้าคุณมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ว้ายังไงล่ะ อ้ายบั้ง”

“ว่าแฮ่ แฮ่ สองคำเท่านั้นเช่าคุณ”

อารามตกใจของท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ยอมตัวเป็นสานุศิษย์ของเจ้านรสิงห์ ท่านว่าคาถาเสียงนำกลัว

“แฮ่ แฮ่.....แฮ่ แฮ่”

นรสิงห์ยิ้มแป้น มองดูเจ้าเกรเฮาด์ซึ่งบุกเข้ามาใกล้จะถึงตัวอยู่แล้ว และหยุดเห่าทำท่าเหมือนกับจะปราดเข้ามาตะลุมบอน แล้วหลวงโจรแห่งลุ่มน้ำคงคาดีก็หันมาทางเสียงหวน

“อาเสี่ยวว่าคาถาคะรึบ โธ่ง ๆ 2 คำเท่านั้นนะ”

เสียงหวนกลืนน้ำลายเอือก โท่งคอว่าคาถา

จอมโจรอินเดียดหัวเราะหึ ๆ เปลี่ยนสายตามาที่นายการุณวงศ์ นิกรยิ้มหวานจ้อย

“ข้าต้องว่าคาถาค้วยเหมือนกันหรือ”

“ต้องว่าคะรึบ ไม่ว่าหมากัดตายนะ เร็ว – ว่าตามผม แ่ง ๆ แ่ง ๆ”

นิกรสะอึกแต่แล้วก็จำต้องว่าคาถาเสียงแหลมกว่าเพื่อน

“แ่ง ๆ แ่ง ๆ”

เจ้าเกรเฮาด์อีก 2 ตัววิ่งออกมาจากหลังตึก เข้ามารวมกำลังกับเจ้าตัวแรกเห่าเสียงขรม
ถมถม นรสิงห์ถอยหลังกรูด หันมาออกคำสั่งกับเจ้าแห้วโดยเร็ว

“เห – มึงต้องว่าคาถาด้วย ว่าเร็ว ๆ นะ ชื่อ ๆ 2 คำเท่านั้นนะ”

เจ้าแห้วพยักหน้ารับคำ ครั้นแล้ว ก็มหวนกับนิกร และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้า
แห้วก็ว่าคาถาของเจ้าบานูเสียงลั่นบ้าน หลังหูลับตาว่าจนคอโก่งเพราะความกลัวหมา เจ้านรสิงห์ยืนอม
ยิ้มนิ่งเฉย

“แฮ่ ๆ โส่ง ๆ แ่ง ๆ ชื่อแฮ่ ๆ โส่ง ๆ แ่ง ๆ ชื่อ.....”

แล้วนิกรก็นอกครู

“บรูวาวว์.....บรูวาวว์.....”

“เฮ้” นรสิงห์เอ็ดคะโร “หอนท่ามะไร ไม่ต้องหอนนะ เห่าเฉย ๆ ก็พอแล้วครับ”

นิกรอมยิ้ม

“อยากหอนเหลือเกินโว้ย ชักเปรี้ยวปากเต็มทนแล้ว ขอหอนนิดไม่ได้หรือ”

“หอนไม่ได้คะรึบ เร็ว – ว่าคาถาต่อไป หมาเข้ามาใกล้แล้ว”

ทั้ง 4 คนว่าคาถาเสียงลั่น สุนัขเกรเฮาด์หยุดเห่าทันที กริยาที่ดุร้ายของมันเปลี่ยนแปลง
ไปหมดมันกระดิกหาง และร้องอืด ๆ พวกมันเดินอ้อมไปทางหลังตึก หลวงโจรแห่งอินเดียยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ปลอดภัยแล้วคะรึบ อีนี่หมาไม่กัดเราแล้วนะ”

แต่สมุนโจรทั้ง 4 คนยังไม่หายกลัวหมา จึงสวดคาถากันต่อไปโดยไม่ลืมหูลืมตา หลวง
โจรแห่งลุ่มน้ำค้างควาตียกมือเท้าสะเอวมองดูสมุนโจรของเขาแล้วเอ็ดคะโรลั่น

“เฮ้ – หยุดเห่าได้แล้วนะ ๊ว – อีนี่ท่านเจ้าคุณว่าดีมาก ฮะ ฮะ พอแล้วคะรึบ ว่าคาถา
มากเกินไปหมามันไม่กลัวนะ”

ทั้ง 4 คนหยุดว่าคาถามองดูหน้ากันและยิ้มแห้ง ๆ ต่างถอนหายใจโล่งอกเมื่อแลเห็นเจ้า
เกรเฮาด์พวกมันเดินอ้อมไปทางหลังตึก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือตบบานูรสิงห์

“คาถาของแกขลังมากโว้ย บานู เข้าที่มาก ทีหลังต้องจำเอาไว้”

จอมโจรอินเดียยิ้มเป็น

“ไม่ต้องกลัวคะรึบเจ้าคุณ ผมยังมีคาถาดี ๆ อีกมากนะ ประเดี๋ยวผมจะแสดงสะเดาะ
กลอนให้ดู”

ครั้นแล้วนรสิงห์นำหน้าพาท่านเจ้าคุณ และสองสหายกับเจ้าแห้วตรงไปที่ตัวตึก บริเวณ
คฤหาสน์หลังนี้เงียบสงัด คนในบ้านหลับนอนกันหมดแล้ว นรสิงห์พาทุกคนขึ้นมาบนตึก ประตูหน้าต่าง
ปิดสนิท หลวงโจรยกมือขวาขึ้นโบกไปมา สายตาจ้องเขม็งมองดูบานประตู่ เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกทำปาก
เปี้ยว แล้วยืนนิ่งลืมหูลืมตาโพล่ง บานูหันมาตวาดเว็ด

“เอ็งท่ามะไรนะ อ้ายแห้ว”

“อ้าว ก็แกสะกดจิตข้าไม่ใช่หรือ”

นรสิงห์ยกมือเกาศีรษะ

“สู่มักมีก้นนะ ไม่ได้สะกดจิตเอ็ง ฉันกำลังว่าคาถาสะเดาะกลอน” พุดจบนรสิงห์ก็ทำปากหุบหมีบขมมือขวานเวียนอยู่ที่บานประตู ทันใดนั้นเองทุก ๆ คนก็ตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าวมีเสียงกลอนดังแกร๊ก นรสิงห์เอื้อมมือเปิดบานประตูออก แล้วยิ้มให้กับเสียงหวน

“เห็นหรือยังคะรึบ อันนี้ว่าคาถานิดเดียวกลอนหลุดเลย โจรเมืองไทยทำไม่ได้นะ ผมเรียนมาจากโยคีที่อินเดียคะรึบ”

เสียงหวนทำตาปริบ ๆ

“อ้อ เก่งมากไว้มั้ง ฉันยอมนับถือแกเลย”

นิกรอ้าปากหวาดัง ๆ

“วู้ ชักวังเสียแล้ว”

นรสิงห์จู้ปาก

“เบา ๆ นะนาย พุดตั้งนี่ประเดี๋ยวเจ้าทรัพย์ตื่นนอนขึ้นมาเอาปูนยิงตายนะ”

กิมหวนพยักหน้ากับหลวงโจรอินเดีย

“แกเป่ามนต์สะกดพวกเจ้าทรัพย์เสียก่อนซี บานู เราจะได้เดินเที่ยวกันให้ทั่วทุกห้องตามสบาย ไม่ต้องวิตกว่าเจ้าทรัพย์จะตื่นมาเห็นพวกเราเข้า”

“คะรึบ ผมจะว่าคาถาเดี๋ยวนี้ เป่าพรวดเดียวอันนี้หลับเป็นตายนะ” แล้วบานูก็ยกมือขึ้นประนมทำปากหุบหมีบว่าคาถา สักครู่หนึ่งเขาก็กล่าวกับ 2 สหาย และท่านเจ้าคุณ “อันนี้เสร็จแล้วคะรึบ คั่นทรัพย์สมบัติได้ตามสบาย อยากจะได้อะไรหยิบไปเถอะคะรึบ”

นิกรยิ้มแป้น

“หวานเลย ไหน ๆ มาแล้วก็ต้องมีอะไรติดไม้ติดมือไปบ้างละ เรื่องมือไวใจเร็วกันโปรดนัก เกิดมาเป็นคนไม่รู้จักลักขโมยใครเสียเลย มันก็โง่บัดซบ เอาไว้มพวกเรา อ้ายเสือเอาวา ไชโย”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เอ็ดตะโร “คั่นแหปากตะโกนออกมาได้ เสียงแกได้ยินออกไปนอกบ้านรู้ไหม ประเดี๋ยวตำรวจเขาก็มาลากคอแกไปเข้าตะรางหรือ”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา แล้วพุดเป็นเสียงแจกพุดไทย

“กลัวท่ามะไรโปลิศ โปลิศเข้ามาจับเอาลูกมะอีขว้างหัวเลยนะ”

เจ้าคุณขบกรามกรอด และทำตาเขียว

“เอ๊ะ อ้ายเปรตนี่”

“เปรตท่ามะไรนะ เปรตเป็นยังงัยคะรึบ” นายจอมทะเล้นกระเช้าต่อไป

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ โมโหจนตัวสั่น กระจกปิ่นพอกออกมาจากกระเป่ากางเกง แล้วยกมือซ้ายชี้หน้าอ้ายเสือมืออ่าว

“ถ้าแกกระเช้าฉันอีกฉันยิงแกจริง ๆ ผ่าเถอะวะ”

นรสิงห์โบกมือห้ามท่านเจ้าคุณ และนิกร

“ท่ามะไรทะโละกันคะรึบ มาด้วยกันอันนี้กั๊กกันไม่คืนนะ เชิญข้างบนคะรึบ พาขึ้นไปดูผมเปิดตู้เซฟนะ”

เจ้าแห้วเก็บข้าวของอันมีค่าบางชิ้นในห้องโถงใส่กระเป๋าทางเกงจนดุษี่ทั้งสองข้าง ครั้นแล้วนรสิงห์ก็นำท่านเจ้าคุณกับนิกรกิมหงวน และเจ้าแห้วขึ้นบันไดไปชั้นบน ทุกคนเดินลงสิ้นปั้ง ๆ ราวกับอยู่ในบ้าน “พัชรภรณ์” ต่างเชื่อมั่นนรสิงห์ได้ใช้อำนาจเวทย์มนต์สะกดพวกเจ้าทรัพย์ให้นอนหลับสนิทเป็นตาย

จอมโจรอินคูนาคณะผู้สังเวยการณเข้ามาในห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องนอนของเจ้าทรัพย์ ภายในห้องมีแสงไฟสีเขียววอลส่องสลัว ๆ ภายในห้องตกแต่งอย่างหรูหราตามสภาพของคนมีเงิน มีเตียงขนาด 3 ฟิตครึ่ง 2 เตียงตั้งอยู่เคียงกัน บนเตียงแรก เมื่อมองทะลุมุ้งผ้าโปร่งเม็ดพริกไทยเข้าไป ทุกคนก็แลเห็นชายกลางคนรูปร่างอ้วนเตี้ยคนหนึ่ง สวมเสื้อนอนสีฟ้ากำลังนอนโง้งโคงหลับสนิทกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว และอีกเตียงหนึ่ง นิกกับเสี่ยหงวน กับท่านเจ้าคุณ และเจ้าแห้วต้องยืนตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน

ผู้หญิงสาวรูปร่างอวบอัดฟิตเป้งคนหนึ่งปล่อยผมสยายยาว ใบหน้าอิมเอิบมีเสน่ห์ กำลังนอนหลับอย่างสบาย หล่อนคือภรรยาของเจ้าทรัพย์นั่นเอง หญิงสาวผู้นี้สวมเสื้อยกทรงกะเปาะและเห็นทรวงอกขาวฟ่อง แลเห็นท้อง และสะดือจุ่นเล็กน้อย ท่อนล่างนุ่งกางเกงแพรสีชมพู นิกน้ำลายไหลยืด พอรู้สึกตัวก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วนายจอมทะเล้นก็ร้องเพลงลิเกชมโฉม

“อุแม่อย่างจริง

งามยิ่งกว่าหญิงใด ๆ ใครจะเปรียบเหมือน

พิศพัศตร์ผุดผ่องเมื่อยามหลับ

เปรียบเทียบบงพัศตร์เหมือนกับดวงเดือน

พวงแก้มเอิบอิมช่างจิมลิ้มเร้าเดือน.....”

“เฮ้ – เห – เห ร้องท่ามะไรนี่” นรสิงห์คู้ “เรามาลิ้นนะไม่ได้มาเล่นยี่เกะร๊าบ ประเดี่ยวนอนนอกบ้านได้อินโทรศัพทไปบอกโปลิศมานะ ว่า.....เต็มทีมีก๊ม๊าก”

เสี่ยหงวนกระซิบกระซาบกับเจ้าแห้ว

“แม่คนนี่ฟิดเขียวเว้ยแห้ว ผ่าเถอะวะ นวลลออกของข้าว่าสวยแล้วยังแพ้หลูดลู่ย เอ้อเฮอ แกดูซิ เป็นยังไงวะ”

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล

“รับประทานก็สวยดีหรือครับ แต่โอโถง และเกะกะเกินไปหน่อย รับประทานท่าทางเป็นนักแสดงเต็มตัวครับ”

“แกรู้ไฉนยังงี้” อาเสี่ยถาม

“รับประทานก็หล่อ่นสวมเสื้อยกทรงนี่ครับ อี้ รับประทานอย่าดูเลยครับ รับประทานเสียไว้เสียเถื่อน โน่น – อ้ายบังเริ่มทำพิธีสะเดาะเซฟแล้วครับ”

ทุกคนหันไปมองนรสิงห์เป็นตาเดียว หลวงโจรแจกยื่นเด่นอยู่หน้าตู้นิกรภัยใบใหญ่ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ย่องเข้าไปยืนข้าง ๆ แล้วท่านก็ชะ โงกหน้าต่างมองลงมาข้างล่าง ทันใดนั้นท่านเจ้าคุณก็ออกสั่งขวัญแขวนเมื่อแลเห็นเจ้าพนักงานตำรวจในเครื่องแบบไม่ต่ำกว่า 10 คนกำลังวิ่งเข้ามาในบ้าน

แสงไฟฟ้าที่หน้าตึกส่องสว่างจ้า เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หันควับมาทางนายนรสิงห์แล้วท่านก็ร้องขึ้นมาดัง ๆ

“เฮ้ย บานู ตำรวจมาไว้ย”

หลวงโจรสระดั่งเอือก รีบโผล่หน้าต่างมองลงไปข้างล่างทันที พอแลเห็นตำรวจจอมโจร
ฮินดูก็หน้าซีดเผือด จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ไอ้ยา” นรสิงห์ครางเป็นภาษาจีน “นี่ตายแน่เรา”

นิกรกับกิมหงวน และเจ้าแห้ววิ่งต่อมาที่หน้าต่าง ทั้ง 3 คนแลเห็นตำรวจกำลังแยกย้าย
กระจายกำลังกันล้อมบ้าน นิกรแข่งขาอ่อนเปียกมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม อาเสี้ยงนั่งกดคกประหม่า
ส่วนเจ้าแห้วยืนตะลึงอ้าปากหาว

เสียงนายตำรวจร้องตะโกนลั่นบ้าน

“ล้อมบ้านไปขังไว้อ่าให้หนีได้ เราต้องจับมันให้อยู่จับส่งไปขังโรงพักบางเขน”

“อ้อย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ คราง “ตายแน่แล้วไว้ยเรา ตัวใครตัวมันไว้ย”

ครั้นแล้วท่านเจ้าคุณก็โอบอ้าววิ่งหนีออกไปจากห้อง กิมหงวนกับนิกร และเจ้าแห้ว
ติดตามออกไปอย่างฉับพลัน นรสิงห์ร้องตะโกนเรียกเสียงหลง

“เห – หนีท่ามะไร้นะ สู้ตายนะ เฮ้ – กลับมา”

2 สหายกับเจ้าคุณ และเจ้าแห้วเชิดไปแล้ว นรสิงห์ควบปืนพก 2 กระบอกยกขึ้นเล็งยิง
ลงมาข้างล่าง 2 – 3 นัด เสียงปืนกระเบิดลั่น ทำลายความเงียบในตอนดึก จอมโจรฮินดูหรือเสือใบ
ตัดสินใจสู้ตาย เขยิดห้องนอนของเจ้าทรัพย์เป็นที่มั่น นรสิงห์วิ่งปราดมาที่ประตู ปิดประตูใส่กลอน
ทันที ฝ่ายเจ้าพนักงานเห็นว่าจอมโจรเปิดฉากการต่อสู้ก่อน ก็เริ่มยิงโต้ตอบด้วยปืนกลมือ

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง 2 สหายกับท่านเจ้าคุณ และเจ้าแห้วก็ลงบันไดมาชั้นล่าง และ
หลบเข้าไปในห้องสมุดของบ้านนี้ ภายในห้องมืดติดตื่อ เจ้าแห้วร้องให้สะอึกสะอื้นเพราะความกลัว
เสียงปืนก็ก้องตลอดเวลา เจ้าพนักงานเข้าใจผิดคิดว่านรสิงห์มีสมัครพรรคพวกอยู่บนตึกนี้หลายคน จึง
ไม่กล้าเสี่ยงยกบุกขึ้นมา เจ้าพนักงานตำรวจกองปราบหน่วยนี้ได้สืบทราบจากสายลับว่านรสิงห์จะเข้า
ปล้นบ้านหลังนี้ จึงนำตำรวจมาซุ่มดักรับมีोनรสิงห์หลายคืนแล้ว

“รับประทานเราจะหนีไปทางไหนล่ะครับ ฮือ ฮือ รู้ยังรับประทานไม่ชักมา”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“กลัวซีครับ ฮือ ฮือ ประเดี๋ยวเขาจับได้เขาพาผมไปขังโรงพักบางเขน รับประทานคุณ
หมอกับคุณพลเกิดพาพรรคพวกไปดักแย่งกลางทาง รับประทานเราก็อแย่นั่น”

นายจอมทะเล้นมีอารมณ์เยือกเย็นพอที่จะแก้ไขปัญหาคับขันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้
เพราะเขาเคยเผชิญกับความคับขันมามากต่อมากแล้ว นิกรมองเห็นทางออกที่จะหลบหนีออกไปจากวง
ล้อมของตำรวจ แต่เขาแกล้งทำเป็นถามพ่อตาของเขา

“เอาอย่างไรดีครับ คุณพ่อ ประเดี๋ยวตำรวจคงต้องบุกขึ้นมาบนตึก”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก พูดยเสียงสั้นเครือ

“เอาอย่างไรเล่า พ่อหมดทางแล้ว แยกช่วยคิดหน่อยซี”

นิกรหันมาทางเสี่ยหงวน

“ว่าไงไว้วางหวน จะยอมลงไปให้ตำรวจจับ หรือว่าเราจะสู้ตาย ว่ามาเร็ว”

“สู้ตาย” อาเสี่ยคราง “ปีนพกกับที่อมสันมันสู้กันได้อยู่แล้ว เราไม่ใช่โจรผู้ร้าย เรา
มากับเจ้านรสิงห์ในฐานะที่เราเป็นนักสังเอดการณ์ต่างหาก”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานตำรวจเขาไม่เชื่อหรอกครับ ถ้าเราจะบอกกับเขาว่าอย่างนี้ อือ อือ
รับประทานทำยังไงดีล่ะครับ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะลั่น เสียงปืนที่ยิงต่อสู้ยังคงดังอยู่ตลอดเวลา

“ทุกคน ใจอย่างมัดชบ ข้าพเจ้าคนเดียวที่ฉลาดกว่าเพื่อน เร็ว – พวกเราทุกคนถอด
หมวดคราออก และลอกเครื่องต่างตัวแยกออกซุกซ่อนไว้ในห้องนี้ เหลือแต่เสื้อชั้นใน และกางเกงขาสั้น
ชั้นใน แล้วเราก็ลงไปจากตึกทีละคน ดิ่งต่างว่าเราเป็นคนใช้ในบ้านนี้ ตำรวจก็จะไม่ระแวงสงสัย
อะไรเลย”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ กระโดดเข้ากอดลูกเขยของท่าน

“ปัญญาแถมมาก เจ้ากร ยังมีทางที่จะหนีออกจากวงล้อมของตำรวจได้แล้ว”

“ครับ ถอดเครื่องแต่งกายแยกออกเสียเถอะครับ ซ่อนมันไว้ตามตู้หนังสือนี้แหละ เร็ว
ครับอย่าชักช้า บา – อ้ายนรสิงห์มันยิ่งใหญ่ ถ้ามันคงสู้ตายแน่ละครับ”

ท่านเจ้าคุณ และนิกรกับเจ้าแห้วรีบเปลื้องเครื่องแต่งตัว และหมวดคราออกทันที ส่วน
เสี่ยหวนยืนนิ่งเฉย ทั้ง 4 คนสายตาสันกับควมมีดในในห้องนี้แล้ว

“อ้ายเสี่ย” นิกรคูมิหวน “ทำไมยังไม่ถอดเครื่องแต่งตัวแยกออกล่ะไว้ว หรือแจะ
ยอมให้ตำรวจจับก็ตามใจ”

เสี่ยหวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ถอดยังไงเล่า กันไม่ได้นุ่งกางเกงใน”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ไม่ได้นุ่งก็แก้ผ้าซิวะ”

กิมหวนสะอึกเฮือกเหมือนกับถูกเข็มแทง

“แก้ผ้าหามันจะได้ฟัดตายปะไร ว่า – ทำไงดีไว้ว เดียวก่อน ตรวจดูก่อนว่ากันนุ่ง
กางเกงในหรือเปล่า จำไม่ได้แล้ว อ้อ – นุ่งไว้ว ไซโย”

ครั้นแล้วทั้ง 4 คนก็เปลื้องเครื่องแต่งตัวออกคงเหลือแต่กางเกงขาสั้นชั้นใน และเสื้อเชิต
เท่านั้นเอง ต่างเก็บปืนพกใส่กระเป๋ากางเกง รวบรวมเสื้อผ้าหมวดคราปลอมนำไปซ่อนไว้ตู้หนังสือใบ
ใหญ่ ต่อจากนั้นนิกรก็รับอาสาเป็นผู้นำ

“ไป – ออกไปทางหน้าต่างทีละคน อ้ายแห้ววิ่งออกไปก่อน และเห็นตำรวจก็วิ่งเข้าไป
หาเขาเลย โทหกเขาว่าแกเป็นคนใช้บ้านนี้”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานผมโทหกคนไม่เป็นเสี่ยด้วยครับ”

นิกรหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นก็ตามใจแก ฉันช่วยอะไรแกไม่ได้ ฉันไปก่อนละ” แล้วนายการุณวงศ์ก็วิ่งต้อ
ออกไปจากห้องสมุด ก็มหวนวิ่งตามไปเป็นคนที 2 เจ้าแห้วเป็นคนที 3 และเจ้าคุณปัจจนิก ๑ อยู่รั้งท้าย
พอลงมาจากคึกก็เผชิญกับนาย และพลตำรวจหลายคนซึ่งแอบซุ่มอยู่

นายตำรวจหนุ่มคนหนึ่ง ยกที่อมสันขึ้นประทับ นิกเรอ็ดตะโรลัน

“อย่ายิงครับ ผมเอง”

แล้วนิกเรอ็ดก็นำเจ้าคุณปัจจนิก ๑ เสียหวนกับเจ้าแห้วเข้ามาหาพนักงานตำรวจ อศวิน
หนุ่มหลงเข้าใจผิดคิดว่าทั้ง 4 คนเป็นคนในบ้านนี้ และเข้าใจว่าเป็นคนใช้

“เฮ้ย อ้าวเกือบยิงลื้อแล้วซี นึกว่าอ้ายพวกโจรแขกเสียอีก” นายตำรวจพุดยิ้ม ๑

นิกเรอ็ดถอนหายใจโล่งอก

“ยิงผมก็ม่งเท่งเท่านั้น โจรแขกมันจับผม 4 คนขังไว้ในห้องใต้ถุนบันไดครับ เพิ่งหนี
ออกมาได้เดี๋ยวนี้เอง”

นายตำรวจมองดูเจ้าคุณปัจจนิก

“ลุงคงเป็นคนส่วนของคุณพระ”

“ครับ ผมเป็นคนเก่าแก่ของท่าน พวกเราล้วนแต่เป็นข้าเก่าแต่เลียงของท่านทั้งนั้น
แหละครับ” เจ้าคุณปัจจนิก ๑ พุดอย่างคล่องแคล่ว

“พวกโจรแขกมีจำนวนทั้งหมดกี่คน” นายตำรวจถามกิมหวน

อเสี้ยทำเป็นนิ่งนิก

“ยังไปก็ไม่ทราบครับ แต่ที่ผมเห็นมี 5 คนด้วยกันตะละคนหนดครารู้งรังเซียวครับ
หน้าตาน่ากลัวมาก”

อศวินกองปราบพยักหน้าซ่า ๆ หันมาถามเจ้าแห้วบ้าง

“มันใช้อาวุธปืนชนิดไหน มีปืนกลหรือเปล่า”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานปืนกลดูเหมือนไม่มีครับ เห็นมีแต่ปืนพก และรับประทานดูเหมือนมี
ระเบิดมือด้วย”

เสียงปืนดังระรัวขึ้นอีก เมื่อหลวงโจรแห่งลุ่มน้ำคงควาดีใช้ปืนพกยิงลงมา เจ้าพนักงาน
ก็ยิงตอบ อศวินหนุ่มรีบบอกท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ โดยเร็ว

“พาพวกของลุงหลบไปเสียให้พ้นวิถีกระสุน เร็ว – ทางที่ดีหลบออกไปนอกบ้าน”

ท่านเจ้าคุณหันควับมาทาง 2 สหาย และเจ้าแห้ว

“ไปไว้วพวกเรา”

ครั้นแล้ว เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็วิ่งนำหน้าพาพรรคพวกของท่านวิ่งปุเลง ๆ ออกไปทาง
ประตูใหญ่นอกถนน ในเวลาเดียวกันนี้เอง นรสิงห์จอมโจรสินคุดกำลังใช้ปืนพกยิงต่อสู้กับเจ้าพนักงาน
อย่างไม่ลดละ นรสิงห์บังคับเจ้าของบ้านทั้ง 2 คนให้เข้าไปอยู่ในตู้ยื่นใบใหญ่ แล้วเขาก็ยึดปืนพกของเจ้า
ทรัพย์ได้ 1 กระบอก พร้อมด้วยกระสุนอีกเกือบ 100 นัด จอมโจรยึดห้องนอนของเจ้าทรัพย์เป็นที่มั่นของ

เขา ค่อย ๆ โผล่หน้าต่างใช้ปืนพกยิงลงมาข้างล่าง เจ้าพนักงานตำรวจห้อมล้อมบ้านหลังนี้ไว้อย่างหนาแน่น คนใช้ชายหญิงทุกคนถูกตำรวจไล่ออกไปจากเขตบ้าน เพราะเกรงว่าจะถูกลูกหลงเข้าที่หน้าบ้านพระประกอบ ๆ คหบดีผู้มั่งคั่งซึ่งกำลังตกเป็นเหยื่อของจอมโจรอินดู ประชาชนเกือบร้อยคนต่างจับกลุ่มออกกันอยู่ข้างประตูแน่นไปหมด ส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจวิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่องนี้

เจ้าคุณปิจจณีกร ๆ กับนิกร และเสี่ยหงวน เจ้าแห้วยืนปะปนอยู่กับเขาด้วย ทั้ง 4 คนโล่งใจที่หลบหนีออกมาได้ และเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ระวางสงสัยอะไรเลย นายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งคอยขัดขวางไม่ยอมให้คนคลั่งง่าเข้าไปในบ้าน

“ถอยออก ถอยออกไปครับ เรากำลังต่อสู้กับพวกโจร ประเดี๋ยวจะพลาดพลั้งถูกปืนตำรวจเข้า”

นิกรแก้งถามนายตำรวจ

“อ้ายเสี่ยอะไรครับคุณ”

นายตำรวจหนุ่มมองดูหน้านิกร

“เสี่ยไปครับ เป็นแขกอินดู คุร้ายมาก เราติดตามจับมันมานานแล้ว สายลับของเราได้ล่อลวงมันให้มาติดกับเราที่นี่”

ตำรวจ 3 คนถูกไล่เปเล่หามออกจากบ้าน ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทั้ง 3 คนนี้ถูกกระสุนปืนของนรสิงห์บาดเจ็บสาหัส และคนหนึ่งตายแล้ว เจ้าพนักงานยังเข้าใจผิดคิดว่าบนตึกใหญ่มีพรรคพวกของนรสิงห์อยู่หลายคน จึงไม่กล้าบุกขึ้นไป

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับนิกร

“อ้ายนรสิงห์ถ้าจะยิงปืนแม่น โว้ย น่ากลัวตำรวจจะต้องเสียชีวิตอีกหลายคนกว่าจะจับได้”

นิกรว่า “นั่นนะซี กันอยากจะช่วยเจ้าพนักงานเสียแล้ว”

เจ้าคุณพุดเสริมขึ้น

“อย่า อ้ายกร ดีไม่คิดจะพลอยทำให้ลูกสาวของฉันเป็นหม้ายไปด้วย อ้ายนรสิงห์เปรียบเหมือนกับหมาจนตรอก อย่างไรก็ตามก็คงไม่ยอมให้จับเป็น”

“แต่ผมมีความสามารถพอที่จะช่วยเจ้าพนักงานจับอ้ายนรสิงห์อย่างละมุนละม่อม” แล้วนิกรก็เดินเข้าไปหานายตำรวจหนุ่มที่ยืนขวางหน้าประตูบ้านอยู่ “คุณครับ ผมรับอาสาจับโจรให้เอาไหมครับ”

อัศวินซึ่งกำลังจะได้แหวนในไม่ช้านี้ยิ้มให้นายการุณวงศ์

“คุณยังหนุ่มยังแน่น จะเอาชีวิตมาทิ้งเสียเปล่า ๆ อย่าเลยคุณ”

นิกรชักฉิว

“คุณไม่เชื่อความสามารถของผมหรือครับนี่ บอกผมหน่อยซิว่าอ้ายโจรคนนี้คือใคร”

“มันชื่อนรสิงห์หรือเสี่ยไป”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ แล้วยกมือตบปานายตำรวจ

“นี่คุณ เรายังงี้ก็แล้วกัน ผมจะบอกอุบายให้คุณจับอ้ายนรสิงห์อย่างง่ายตายที่สุด แล้วคุณก็บอกกับเจ้านายของคุณก็แล้วกันว่า คุณจับมันได้ด้วยสมองอันเฉียบแหลมของคุณเอง ถ้ายังไงได้ สวมแหวนอย่าลืมผม ผมชื่อนิกร การณวงศ์ครับ”

นายตำรวจหนุ่มลี้มตาโพล่ง ชื่อของนิกรเขาได้ยินเสมอ เพราะ 4 สหายเป็นหนุ่มลี้มคม ที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวการเคลื่อนไหวของเขาเสมอ

“คุณนิกร.....”

“ครับ ผมเอง ชายหนุ่มรูปหล่ออย่างนี้อ่าสงสัยเลยครับว่าจะเป็นคนอื่น นอกจากนายนิกรคือผมนี่แหละ ผมคือประกายพริกแห่งฟ้าบางกอก”

นายตำรวจหัวเราะ ยื่นมือให้เขาจับ

“ยินดีมากที่ได้รู้จักกับคุณ ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณเสมอ คุณมีวิธีอันแยบคายที่จะช่วยเจ้าพนักงานจับอ้ายนรสิงห์จริง ๆ หรือครับ”

“ครับ ไม่ยากเย็นอะไรเลย”

“คุณจะทำยังไง” นายตำรวจถามด้วยความสนใจยิ่ง

นายจอมทะเล้นหัวเราะ ก้มลงกระซิบกระซาบข้างหูนายตำรวจ สักครู่เขาก็หัวเราะลั่น

“ดีไหมครับ คุณ”

นายตำรวจยิ้มเป็น

“ครับ เข้าที่มากทีเดียว”

นิกรทำคายนั่งมองคูศิวินหนุ่มอย่างแปลกใจ

“ว่า ผมยังไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย เพียงแต่เอียงหน้าเข้าไปข้างหูคุณเท่านั้น คุณก็บอกว่าจะเข้าที่เสียแล้ว”

นายตำรวจยิ้มเจื่อน ๆ

“อ้าว ผมนึกว่าคุณบอกผมแล้ว ช่วยแนะนำผมหน่อยเถอะครับ บางทีความคิดของคุณอาจจะแยบคายได้ผล สุกีครับ อ้ายนรสิงห์ระดมยิงลงมาอย่างดุเดือด ประกายไฟออบแวนแลเห็นถนัด”

“ตำรวจต้องการจับเป็น หรือจับตายครับ” นิกรถามอย่างเป็นทางการ

“อ้อ ธรรมดาตำรวจก็ต้องหวังจับเป็นสิครับคุณ แต่ถ้าผู้ร้ายต่อสู้ดุเดือดอย่างนี้ เราก็อาจจะต้องใช้วิธีจับตาย”

นิกรหัวเราะ

“คุณอยากได้แหวนอศิวินไหม”

“โธ่ – อยากได้สิครับ ผมเคยได้มา 1 วงแล้ว เผลอพลับเตียวเมียวโหมเอาไปจำหน่ายเล่นไฟ”

“ถ้ายังงั้นผมจะแนะนำให้คุณ การจับอ้ายนรสิงห์ไม่ยากหรือครับ คุณอย่าลืมนะว่า เสือไปเป็นแขกเกลียดและกลัวหมู คุณไปบอกนายตำรวจพวกคุณเถอะครับว่า ไม่จำเป็นต้องยิงมันหรือกลิ้งลูกปืนเปล่า ๆ หากหมูแฮมสัก 1 ขากล่องคอปดตำรวจคนหนึ่งคนใดเข้า ใช้บันไดไม้ไผ่ให้เขาปีนขึ้นไปบนหน้าต่าง เจ้าบาบูนเห็นหมูก็จะรีบวางอาวุธยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข เท่านั้นคุณก็จะได้แหวนอย่าง

เลว ๆ ก็ 3 วง ปะเหมาะเคราะห์ดีได้ถึง 10 วง สวมทุก ๆ นิ้วแนไปเลย อัศวินอื่นจะต้องอายม้วนตัวนไป ตามกัน”

ไม่ต้องสงสัยว่านายตำรวจหนุ่มจะปิติยินดีสักเพียงใด เขาบีบมือนิกรแน่น แววตาของ นายตำรวจหนุ่มเป็นประกายแจ่มใส

“ความคิดของคุณดีเหลือเกินครับ ผมโง่ไปถนัด”

นิกรหัวเราะ

“คุณไปจัดทำเถอะ และไม่ต้องบอกใครว่าเป็นความคิดของผม”

“ครับ ครับ ขอบคุณมาก ผมจะจัดการจับอ้ายนรสิงห์เดี๋ยวนี้ และผมเองจะบุกขึ้นไป พบมัน ขอบคุณนะครับ ผมคือนายร้อยตำรวจโทเทียนชัย”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“เทียนชัย หรือเทียนไข ผมฟังไม่ถนัด”

“เทียนชัยครับ จำผมไว้ นะคุณ ต่อไปถ้าบ้านคุณจะตีตัวไฟหรือมีเรื่องทางโรงพักนิด ๆ หน่อย ๆ ละก็เชิญไปพบกับผมนะครับ”

“อ้อ ไม่เป็นไรครับ บ้านผมเขาไม่เคยเล่นไฟตีตัวเลย ไป – คุณเทียนไข เอ๊ย – ขอโทษ คุณเทียนชัย จัดการกับอ้ายนรสิงห์เถอะครับ ผมจะเอาใจช่วยคุณเอง ขอให้พวกผม 4 คนเข้าไปดูในเขต บ้านได้ไหมครับ”

นายตำรวจหนุ่มทำหน้าตื่น ๆ

“ง่า ตะกี้ที่คุณเหมือนคุณเดินออกมาจากในบ้าน”

กิมหงวนรีบปฏิเสธทันที

“เปล่าครับ เปล่า เราขับรถผ่านมาทางนี้ได้ยินเสียงปืนก็แวะมาดูเหตุการณ์”

“เอ – ถ้ายังงั้นนัยน์ตาของผมก็ผาดไป ผมจำคุณได้คล้ายคล้ายคลบลคลา คุณวิ่งกระหืด กระหอบออกมาจากในบ้านมีตาแก่เตี้ย ๆ รูปร่างอ้วนสี่ระยะล้านคนหนึ่งตามออกมาด้วย ไม่ใช่คุณหรอก หรือครับ”

นิกรพูดหน้าตาเฉย

“คุณตาผาดแน่ ๆ คุณเทียนชัย รถยนต์ผมจอดอยู่โน่นแน่ครับ พวกผมคนหัวล้านก็ไม่มี แม่แต่คนเดียว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รีบล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกมาผูกศีรษะแล้ว ถอยออกไปยืนห่าง ๆ ร.ต.ท. เทียนชัยรีบเดินเข้าไปในบ้านอย่างร้อนรน

ใน 10 นาทีนั้นเอง ตำรวจ 2 คนก็นำบันไดไม้ไผ่มาจากหลังบ้าน และพาดตรงกับ หน้าต่างห้องชั้นบนซึ่งเป็นห้องนอนของเจ้าทรัพย์ และจอมโจรนรสิงห์ยึดมั่นทำการต่อสู้กับเจ้าพนักงาน ตำรวจ

เสียงปืนสงบเงียบลงแล้ว ร.ต.ท.เทียนชัยเดินออกมาจากมุมมืด มือขวาถือลูกหมูเป็น ๆ ตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกหมูที่อยู่ในเล่าหลังบ้านพระประกอบ ๆ นั่นเอง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เสียหงวน, นิกร และ เจ้าแก้วเข้ามาขึ้นสังเกตการณ์ในระยะใกล้ซัด

ร.ต.ท. เทียนชัย หันมายิ้มกับพลตำรวจซึ่งยื่นห้อมล้อมเขาอยู่ แล้วอศวินที่ทำแหวนหาย ก็อุ้มลูกหมูเดินมาที่บ้าน ไคไม้ไผ่ป็นขึ้น ไปตามขั้นบันได

ขณะนี้ ภายในห้องเจ้าทรัพย์มีดและเงียบสังัด บานุนรสิงห์ยื่นแอบอยู่ข้างหน้าต่าง มีมือถือปืนพกข้างละครบอกร เขากำลังจ้องตาเขม็งมองลงมาข้างล่าง และแปลกใจเมื่อแลเห็นนายตำรวจหนุ่ม อุ้มสัตว์อะไรตัวหนึ่งซึ่งเขาสงสัยว่ามันอาจจะเป็นลูกหมูก็ได้ และถ้าเป็นเช่นนี้แน่นอนละ เขาจะต้องยอมจำนนเจ้าพนักงานอย่างแน่นอน

“เห” จอมโจรครางเบา ๆ “นี่ดูเหมือนลูกหมูนะ ‘อัยย่า’

ร.ต.ท.เทียนชัยป็นขึ้นมากลึงถึงชั้นบนแล้ว นรสิงห์ชะงักหน้าต่างจ้องปืนพกลง มาแล้วร้องทวาด

“เฮ้ นะ ทำอะไรป็นขึ้นมานะ ยิงตายนะ”

อศวินเทียนชัยหัวเราะอย่างใจเย็น

“บังไว้ย กันเอาลูกหมูมาฝากแก”

“ลูกหมู” นรสิงห์ร้องลั่น รู้สึกขนพองสยองเกล้าทันที “เฮ้ – ลูกหมูจริง ๆ หรือคะรึบ”

รองสารวัตรชูลูกหมูให้ดู

“นี่ยังงั้ละ ถ้าแกยิงฉันฉันจะโยนลูกหมูใส่แกเลย”

จอมโจรอินเดียนแดงขาอ่อนเปือก ใบหน้าซีดเผือด ทั้งเกลียดทั้งกลัว ซึ่งในชีวิตของเขา เขาไม่เคยกลัวอะไรยิ่งไปกว่าหมู จะเป็นหนังหมู เนื้อหมู หัวหมู หรือแม้แต่ขนหมูเขาก็กลัวเหลือที่จะกล่าว

“เฮ้ – เล่นทำอะไรนะ อัยย่า – ไม่เล่นคะรึบ ยอมแพ้นะ”

พวกตำรวจที่อยู่ข้างล่างหัวเราะครืน ร.ต.ท.เทียนชัยหยุดยืนบนบันได ไคไม้ไผ่ขั้นสุดท้าย ซึ่งพาดกับขอบหน้าต่างพอดี

“อ้ายบัง วางปืนเสียโดยดี ม่ายฉันจะโยนลูกหมูตัวนี้ให้แก”

นรสิงห์เตี้อดดาลอย่างยั้ง กลัวก็กลัว

“วางทำอะไรนะ ท่านเป็นตำรวจจับเป็นโจรนะ”

“อ้าว ไม่วางเรอะ” แล้วนายตำรวจหนุ่มก็ป็นขึ้นมากในห้อง เอื้อมมือเปิดสวิตซ์ไฟฟ้า ทำให้ห้องนอนของเจ้าทรัพย์สว่างไสวราวกับกลางวัน

ลูกหมูที่อยู่ในอ้อมอกของนายตำรวจร้องลั่น

“อืด ๆ ๆ ๆ ๆ”

จอมโจรแห่งลุ่มน้ำคงคาวิตถอยหลังกรูด ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม ปล่อยปืนพกที่ถืออยู่ในมือร่วงลงบนพื้นกระดาน และชูมือทั้ง 2 ขึ้นเหนือศีรษะ

“เห – กลัวแล้วคะรึบ อย่าเล่นนะ คนแขกถือ”

อศวินหนุ่มสว่างกระเป๋ากางเกงหยิบกุญแจมือออกมา มีขอวางถอดลูกหมูไว้ เดินเข้ามาหา เจ้านรสิงห์ หลวงโจรหลับตาปี แข็งขาสั้นไปหมด ยอมให้ ร.ต.ท.เทียนชัยใส่กุญแจมือโดยดี

แล้วรองสารวัตรก็เดินมาที่หน้าต่างร้องตะโกนลงมาข้างล่าง

“ได้ตัวอัยนรสิงห์แล้วพวกเรา บุกลงมาเถอะ”

นิกรหันมามีกับเสี่ยหงวน และพ่อตาของเขา

“เปิดเถอะครับ ประเดี้ยวตำรวจก็คงจะนำอัยนรสิงห์ลงมาข้างล่าง”

อาเสี่ยว่า “คอยคูน้ำมันหน่อยเถอะวะ”

นิกรจู้ปาก

“คูนหาหอกอะไรเล่า ถ้ามันเกิดซัดว่าเราเป็นพรรคพวกของมัน ตำรวจก็คงตะครุบเราเท่า
นั่นเอง”

เสี่ยหงวนสะดุ้งโยยง

“เออ จริงโว้ย ถ้ายังงั้นก็รีบไปเถอะ อัยนรสิงห์ต้องซัดเราแน่ ๆ เพราะไหน ๆ เมื่อจะต้อง
ติดตารางแล้วก็ควรจะพาเพื่อนไปอยู่ในตารางด้วย กันคิดนะไม่เป็นไรหรอก สำคัญแต่คุณอานะซี
ถูกเทเมิ้ลครั้งเดียวคงเป็นลมแน่ ๆ”

เจ้าแห้วพูดขึ้นดัง ๆ

“รับประทานเปิดเถอะครับ”

ครั้นแล้วเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็รีบพา 2 สหายและเจ้าแห้วออกไปจากเขตบ้านของคุณพระ
ประกอบ ๆ คหบดีผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง ใน 2 นาทีนั้นเองแพ็คการ์ดเก็งก็เคลื่อนออกไปจากตรอกบ้านพระ
ประกอบ ๆ โดยเร็ว

ตลอดทางที่นั่งมาในรถ 2 สหายคุยกันอย่างสนุกสนานที่ได้เผชิญภัยมา และหวุดหวิดจะ
ถูกตำรวจจับ เคาระหัดที่หนีมาได้ และวิจารณ์กันถึงเรื่องนายนรสิงห์รูดานซึ่งคราวนี้คงจะต้องติดคุก
หลายปี และเมื่อพ้นโทษแล้วทางการก็จะต้องเนรเทศกลับไปอินเดียอีก

ก่อนเวลา 1.00 น.เล็กน้อย แพ็คการ์ดเก็งก็เล่นกลับมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” เจ้าแห้ว
กดแตรไฟฟ้าเสียงลั่น บานุกวานจันทร์คอยรอพี่ชายด้วยความดีใจ พอได้ยินเสียงแตรรถก็รีบลง
ลานมาเปิดประตูใหญ่ออกถนน

แพ็คการ์ดเก็งเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างแหม่มซ่า บานุนัยน์ตาเหลือกเมื่อไม่เห็น
พี่ชายของเขา

“เห – นรสิงห์ทำอะไรไม่มาคะริบ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะโงกหน้าตะโกนบอก

“นรสิงห์ตำรวจตะครุบตัวเอาไปแล้วโว้ย”

ภควานจันทร์ใจหายวาบ ยกมือขวาทาบอก

“โอ๊ย – เป็นลม – เป็นลมดีกว่านะ” แล้วร่างอันสูงใหญ่ของเจ้าภควานจันทร์ก็ล้มลงข้าง
ถนนโรยกรวด

หลวงโจรแห่งลุ่มน้ำค้างควาดิ หรือเสือใบจอมโจรได้ปีดจากความเป็นโจรของเขาแต่
เพียงนี้ ถึงแม้ว่าเขาจะเก่งกล้าสามารถสักเพียงใด เขาก็ต้องเสียทำเจ้าพนักงานตำรวจเช่นเดียวกับจอมโจร
ทั้งหลาย

จบบริบูรณ์